

180
1100
12

เหตุผลเชิงจริยธรรมและทัศนคติของนักเรียนต่ออาชีพต่าง ๆ

ปริญญานิพนธ์

ของ

วินัย ธรรมรณกุล

17 ส.ค. 2530

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2530

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

163977

เหตุผลเชิงจริยธรรมและทัศนคติของนักเรียนต่ออาชีพต่าง ๆ

บทคัดย่อ

ของ

วินัย ธรรมกฤษฎี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2530

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษากิจกรรมของนักเรียนต่ออาชีพ
รับราชการ อาชีพรับจ้าง อาชีพอิสระ และเปรียบเทียบทัศนคติระหว่าง
นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมและเพศต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 5
จากโรงเรียนมัธยมศึกษา ประเภทสหกษัตริย์ของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร
จำนวน 504 คน เป็นชาย 211 คน หญิง 293 คนอยู่ในกลุ่มการให้เหตุผลเชิง
จริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ 48 คนระดับทำตามกฎเกณฑ์ 361 คน ระดับเหนือ
กฎเกณฑ์ 95 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ซึ่งสร้างขึ้นโดย จีรพันธุ์ พิทักษ์ และแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ
ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์
ข้อมูลกระทำโดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของแต่ละอาชีพ ระหว่างกลุ่มนักเรียน
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน 3 ระดับโดยใช้ F-test และเปรียบเทียบ
ค่าเฉลี่ยทัศนคติของแต่ละอาชีพ ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีเหตุผล
เชิงจริยธรรมระดับเดียวกันด้วยสถิติ t-test โดยผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับ
ทำตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติเชิงนิมิตต่ออาชีพรับราชการ อาชีพรับจ้าง และ
อาชีพอิสระ ส่วนนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติ
เชิงนิมิตมากต่ออาชีพรับราชการ และทัศนคติเชิงนิมิตต่ออาชีพรับจ้างกับอาชีพ
อิสระ

2. นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตาม
กฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่อแต่ละอาชีพไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเดียวกัน
มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ
มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการกับทัศนคติต่ออาชีพอิสระไม่แตกต่างกัน

MORAL REASONING AND ATTITUDES OF STUDENTS
TOWARDS DIFFERENT CAREERS

AN ABSTRACT
BY
VINAI NARONGRITH

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1987

The purposes of this study were to investigate the attitudes of students towards three different careers .
> ^{govt} ~~govt~~ ^{service} ~~service~~, business service, and self-employment, and to determine the attitudes of students with respect to moral reasoning and sex differences.

A sample of 504 students, composed of 211 boys and 293 girls in M.1, M.3, and M.5, was drawn from 4 government secondary schools in Bangkok metropolis. Of these 504 students, 48 were at preconventional level, 361 were at conventional level, and 95 were at postconventional level as revealed by Jirapan Pituk 's moral reasoning questionnaire.

An attitude scale, constructed by the investigator, was administered to the sample in order to measure their attitudes towards the three different careers. In the analysis of data t-test and F-test were applied and the following results were obtained.

The students at postconventional level showed more positive attitudes towards government service and showed positive attitudes towards business service and self-employment whereas the students at the other two levels of moral reasoning showed positive attitudes towards these three different careers

Among the students at three different levels of moral reasoning, there was no significant difference in their attitudes towards each career.

There was a sex difference in the students' attitudes towards business service.

For the students at each level of moral reasoning, no sex difference was found in their attitudes towards government service, and self-employment.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโค

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....
.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ชรรมา)

.....
.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต เกาฉิม)

คณะกรรมการสอบ

.....
.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ชรรมา)

.....
.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต เกาฉิม)

.....
.....กรรมการ
(อาจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

ประกาศคุณูปการ

กราบขอบพระคุณอย่างสูงต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ชรรมา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประสงค์ เคาฉิม และอาจารย์ วัฒนา ศรีสัตย์วาจา
ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือแก้ไข ตรวจทานปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้มาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และครู อาจารย์
ของโรงเรียนที่มีส่วนในการศึกษาจนกว่าครั้งนี้ โดยเฉพาะฝ่ายแนะแนว ที่กรุณา
ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณ คุณเสาวณี ณรงค์ฤทธิ์ ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือในทุกด้าน
รวมทั้ง คุณเกกนี ณรงค์ฤทธิ์ คุณชุมพล ณรงค์ฤทธิ์ คุณมนตรี ณรงค์ฤทธิ์
ที่ไ้ให้กำลังใจและกำลังใจศรัทธาอยู่เนือง ๆ

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอเทิดพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ผู้ให้กำเนิด ให้การอบรม
เลี้ยงดู และให้การสนับสนุนการศึกษาของลูกเสมอมา และยังเป็นกำลังใจ
อันสำคัญยิ่งที่ทำให้ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ครบคือ

วินัย ณรงค์ฤทธิ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการกนกวา	6
	ความสำคัญของการศึกษากนกวา	7
	ขอบเขตของการศึกษากนกวา	7
	กานนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
	ความหมายของจริยธรรม	12
	พัฒนาการทางจริยธรรม	12
	ระดับชั้น อายุ กับจริยธรรม	16
	✓เพก กับเหตุผลเชิงจริยธรรม	18
	จริยธรรมกับตัวแปรอื่น ๆ	19
	ทัศนคติกออาชีพ	20
	เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ	22
	เกี่ยวกับอาชีพรับราชการ	24
	เกี่ยวกับอาชีพรับจ้าง	27
	เกี่ยวกับอาชีพอิสระ	29
	เพกกับกานนิยมในอาชีพ	32
	สมมติฐานการวิจัย	34

3	วิธีดำเนินการศึกษาก่อนการวิจัย	38
	กลุ่มตัวอย่างและวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง	36
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล	45
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
	ข้อควรระวังเกี่ยวกับการแปลผล	50
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
5	บทสรุป สรุปลด อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
	บทสรุป	59
	ความมุ่งหมายในการกหนด	59
	วิธีดำเนินการวิจัย	60
	การวิเคราะห์ข้อมูล	61
	สรุปผลการกหนด	61
	อภิปรายผล	63
	ข้อเสนอแนะ	69
	บรรณานุกรม	71
	ภาคผนวก ๑	80
	ภาคผนวก ๒	82

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่าง ๆ โดยแยก ชาย-หญิง และชั้นเรียน	37
2	แสดงทิศทางของทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ตามระดับ เหตุผลเชิงจริยธรรม	51
3	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่าง กลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่าง ๆ	52
4	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่าง กลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่าง ๆ	52
5	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่าง กลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่าง ๆ	53
6	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่าง นักเรียนชาย-หญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์	54
7	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนชาย กับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์	54
8	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนชาย กับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์	55
9	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียนชาย กับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์	55
10	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนเพศชาย กับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์	56
11	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชาย กับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์	56

12	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียนชายกับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์.....57
13	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนชายกับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์.. .. 57
14	เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนชายกับหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ 58
15	แสดงค่าอำนาจแจก (t) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายชอกับคะแนนทั้งฉบับ (r) ของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ... 102
16	แสดงค่าอำนาจแจก (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายชอกับคะแนนทั้งฉบับ (r) ของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง 103
17	แสดงค่าอำนาจแจก (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายชอกับคะแนนทั้งฉบับ (r) ของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพอิสระ 104

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

๒
หน้า

- 1 แผนการกระจายตัวของประชากรในกรุงเทพมหานคร
ปี พ.ศ. 2525 81

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการแสวงหาปัจจัยเพื่อการดำรงชีวิต สมาชิกในสังคมต้องประกอบอาชีพ เพื่อนำรายได้ไปแลกเปลี่ยนกับปัจจัยต่าง ๆ ตามความจำเป็น และในการประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่งนั้น แม้จะเป็นอาชีพที่สุจริตแต่บุคคลบางคนบางกลุ่มใช้วิธีการที่ทุจริตแสวงหาประโยชน์จากช่องโหว่ของระเบียบกฎเกณฑ์ เบี่ยงเบนใฝ่ตน โดยขาดความรับผิดชอบต่องานและเป้าประสงค์ของหน่วยงาน เช่น ปลอมปนสินค้า ถักไมตาข่ายปลา กักโกง กำของเถื่อน ซึ่งเกิดขึ้นในหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ดังปรากฏทางข่าวสารของสื่อมวลชนสาขาต่าง ๆ อยู่เสมอ

ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นดังกล่าวแล้วในเบื้องต้น ย่อมต้องการการแก้ไขจากผู้เกี่ยวข้องในปัจจุบัน และต้องมีการแก้ไขระยะยาวกับเยาวชนที่จะเติบโตขึ้นไปประกอบอาชีพต่าง ๆ ในอนาคต โดยการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้เป็นผู้มีคุณสมบัตินี้ต่าง ๆ พรอบที่จะเป็นพลเมืองดี ทำงานที่สุจริตโดยสุจริต ไม่ใช่อ่านาจอหนะที่ในทางที่ทุจริต ได้เยาวชนเป็นผู้มีจริยธรรมที่มีจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ ปัญญามหาบัณฑิต การปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของชนส่วนใหญ่ในประเทศ และ พัฒนาประเทศเขาสู่เป้าหมายอันพึงประสงค์

สุภาพรรณ โทตรจรัส (สุภาพรรณ โทตรจรัส 2526:33) กล่าวว่า งานปัญญาหาบอกว่าที่จะเป็นเลี้ยงแหล่งที่นำเงินมาให้บุคคลเพื่อยังชีพ เมื่อพิจารณาจากของงานที่มีต่อบุคคล อาจกล่าวได้ว่างานเป็นแหล่งสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การรู้จักตนเอง การรู้ดีว่ามีค่าปีเกียรติ มีศักดิ์ศรี และสนองความต้องการทางสังคม

ในการสร้างจริยธรรมนั้น คงเกิน พันธุนาวัน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม (คงเกิน พันธุนาวัน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม 2520:6-7) กล่าวว่ จริยธรรมของบุคคลมีต้นเหตุมาจากอิทธิพลทางสังคม มากกว่าอิทธิพลของพันธุกรรม กล่าวคือบุคคลที่เกิดขึ้นในแต่ละสังคมจะต้อง เรียนรู้และยอมรับจริยประเพณีในสังคมของตน ซึ่งจะแตกต่างจากจริยประเพณี ของสังคมอื่นไม่มากนัก ยิ่งนั้นจึงเห็นได้ว่าแหล่งกำเนิดที่สำคัญในจริยธรรม ของบุคคลคือ สังคมหรือสิ่งแวดล้อมของตัวนั้นเอง นอกจากนี้รากฐานการเกิด จริยธรรมจะเรืบก่อกว้ขึ้นในทารกตั้งแต่เกิดโดยการ เรียนรู้จากบุคคลใกล้ชิด ตามพัฒนาการทางประสาทสัมผัสจะอำนวยให้

กระทรวงศึกษาธิการ (ศึกษาธิการ กระทรวง 2524:2) ได้กำหนด จุดมุ่งหมายไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มี 10 ข้อดังนี้

1. ใหญ่เรียนจนพบและพัฒนาความสามารถ ความฉนักและความสนใจ ของตนเอง
2. ใหญ่นิสัยใฝ่หาความรู้ ทักทะ รู้จักก่และวิเคราะห์อย่างมีระเบียบ วิธีการ และมีความกิริเริ่มสร้างสรรก
3. ใหญ่วิถีนักที่ถือสัสมาชิทุกชนิก มีระเบียบวินัยในการทำงาน ทั้งในส่วนคนและหมู่ณะ มานะ พากเพียร อดทน ประหยัด และใช้เวลาให้เป็น ประโยชน์
4. ใหญ่วิถีความซื่อสัตย์ มีวินัยในตนเอง เกรพทศกฏหมาย และกติกา ของสังคมรับผิดชอบตนเอง ครอบครัว และสังคม ตลอดจนเสริมสร้าง ความเสมอภาคและความ เป็นธรรมในสังคม
5. ใหญ่วิถีสิทธิและหน้าที่ รู้จักทำงาน เป็นหมู่ณะ มีความสามัคคี และ เลืบสละ เพื่อส่วนรวม รู้จักแก้ปัญหาควบสันติวิธีอย่างมีหลักการและ เหตุผล
6. ใหญ่วิถีความรู้และทักษะที่เป็นพื้นฐานเพียงพอแก่การนาไปปรับปรุงการ การงชีวิตทั้งส่วนคนและครอบครัว รวมทั้งการฝึกงานและการศึกษาเพิ่มเติม

7. ให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ และให้รู้จักส่งเสริม
 สาธารณสุขของชุมชน

8. ให้รักและผูกพันกับท้องถิ่นตน ให้รู้จักบำรุงรักษาสภาพแวดล้อม
 เพื่อสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ท้องถิ่น ตลอดจนส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย

9. ปลุกฝังให้มีความภูมิใจในความเป็นไทย มีความจงรักภักดีต่อ
 ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้มีความรู้และเลื่อมใสในการปกครองตามระบอบ
 ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ร่วมกันธำรงรักษาความปลอดภัย
 และความมั่นคงของประเทศชาติ

10. ส่งเสริมความเข้าใจอันดีของมนุษยชาติในการอยู่ร่วมกันอย่าง
 สันติสุข

จากการวิจัยของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ
 2524:77-78) พบว่านักเรียนในระบบโรงเรียนและประชาชนโดยทั่วไปนิยม
 ประพฤติในสิ่งที่ดีงามที่จริง แต่โดยส่วนรวมมักจะทำเพื่อประโยชน์ของเพื่อนฝูง
 พวกพ้องหรือหมู่คณะเล็ก ๆ เท่านั้น ยังมองไม่เห็นประโยชน์ของส่วนรวม
 เท่าที่ควร และในเรื่องของจริยธรรมทางขยันหมั่นเพียร ซึ่งหมายถึง
 ความพึงพอใจในหน้าที่การงานของตน มีจิตใจจดจ่ออยู่กับงาน มีความเพียร
 พยายามมีการไตร่ตรองปรับปรุงงาน สามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติงานบรรลุ
 ผลสำเร็จครบถ้วน สิ่งเหล่านี้ขึ้นกับระดับพื้นฐานทางการศึกษาของประชาชน
 ถ้าประชาชนมีพื้นฐานการศึกษาระดับตั้งแต่ประถมศึกษาขึ้นไปจะมีความขยัน
 หมั่นเพียรดี และมากกว่าผู้มีการศึกษากวาระดับดังกกล่าว

กระทรวงศึกษาธิการ (ศึกษาธิการ กระทรวง 2524.5) ได้กำหนด
 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มีจุดมุ่งหมาย 7 ประการคือ

1. ให้รู้จักดำรงชีพบนพื้นฐานแห่งคุณธรรม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น
 มีความซื่อสัตย์สุจริตและยุติธรรม มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา มีสุขภาพสมบูรณ์
 ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรับผิดชอบต่องานของตนเอง กรอบกว้าง ท้องถิ่น และ
 ประเทศชาติ

2. ให้รู้จักวิธีการเรียนรู้ ก่อเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหา มีความกระตือรือร้นสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่หาความรู้และทักษะอยู่เสมอ รักการทำงานเป็นหมู่คณะ มีความขยันหมั่นเพียร อดทนและรู้จักประหยัด

3. เพื่อให้มีความรู้ ทักษะในวิชาชีพเพียงพอแก่การดำรงชีวิต มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ รู้อย่างตรงในการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับงาน เพื่อสร้างสรรค์ความเจริญต่อท้องถิ่นและประเทศชาติ

4. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจและเห็นคุณค่าในวัฒนธรรม ศิลปะ วัฒนธรรม ธรรมชาติ รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

5. เพื่อรู้จักเคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพของตนในทางสร้างสรรค์บนพื้นฐานแห่งกฎหมาย จริยธรรม

6. เพื่อให้มีความสามารถในการเป็นคนไทย ร่วมมือกันเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความรักชาติ รักประชาธิปไตย รู้จักใช้สติปัญญาในการดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

7. เพื่อให้เข้าใจพื้นฐานปัญหาการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของประเทศและโลกปัจจุบัน มีความสามารถในการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ รู้จักแก้ปัญหา และขอชักชวนด้วยวิธีการแห่งปัญญาและสันติวิธี

แนวนโยบายการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ยังเห็นว่า ได้ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมั่นคงของชาติในการสอนสายอาชีพด้วย

สุรินทร์ เกรณฐมาภิต (สุรินทร์ เกรณฐมาภิต 2526 76-77) กล่าวว่า การศึกษาของไทยเป็นการศึกษาเพื่อสร้างเลี้ยงคนมาตั้งแต่โครงการศึกษาสมัยแรก มุ่งจัดทำขึ้นตั้งแต่ปี 2441 จุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ตลอดจน ธรรมเนียมประเพณี ปฏิบัติส่งเสริมให้เป็นการศึกษาเพื่อ รับราชการ หรือ ทำงานให้กับนายจ้าง มากกว่าศึกษาเพื่อประกอบอาชีพอิสระ

จะเห็นได้ว่าในการจัดการศึกษานั้นไปว่าจะมีชั้นอายุใดสัปดาห์ใด นโยบายมักเน้นให้เยาวชนเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมที่ดี พร้อมทั้งให้เป็น ผู้ที่มีการประกอบอาชีพที่ควมวามซื่อสัตย์สุจริต มีภาวะอันหนึ่งเพียรในการ ประกอบกิจการงาน แต่ในสภาพการดำเนินงานปัจจุบันยังมกพร่องอยู่หลายรูปแบบ และหลายระดับ เช่นในรูปของความเกียจคร้าน กดโกง ทางานน้อยหรือ ไม่ทำเลยแต่ต้องการผลตอบแทนสูง วิชาแห่งหน้าที่เพื่อแสวงหาประโยชน์ ใสตน ไม่นานถึงจรรยาบรรณของอาชีพ จึงบิอยู่ทั้งในงานอาชีพส่วนตัวหรือ งานอิสระ และงานในระดับกรม กอง หรือบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ

เนื่องจากนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นผู้ที่จะต้องเตรียมตัว เพื่อ ประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะหาการศึกษาว่า บุคคลที่มี ระดับ เหตุผล เจริญธรรมแตกต่างกันนี้มีทัศนคติต่อการประกอบอาชีพแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการปรับปรุงทัศนคติของบุคคล ที่ประกอบอาชีพให้ถูกต้อง สอดคล้องกับอาชีพนั้น ๆ ต่อไป

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมนั้น โคลเบอร์กพบว่าระดับจริยธรรม ของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ ซึ่งแบ่งพัฒนาการออกเป็น 6 ชั้นใน 3 ระดับ

ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์ อายุ 2-10 ปี แบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 1 ชั้นหลบหนีการถูกลงโทษ (2-7ปี)

ชั้นที่ 2 ยึดหลักการแสวงหารางวัล (7-10ปี)

ระดับที่ 2 ระดับตามกฎเกณฑ์ อายุ 10-16 ปีแบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 3 หลักการตามผู้อื่นเห็นชอบ (10-13ปี)

ชั้นที่ 4 หลักการตามหน้าที่ทางสังคม (13-16ปี)

ระดับที่ 3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์ อายุ 16ปี-วัยผู้ใหญ่แบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 5 หลักการตามกฏบัญญัติ (16ปีขึ้นไป)

ชั้นที่ 6 ยึดหลักคุณกตีสากล (วัยผู้ใหญ่)

เกี่ยวกับการเลือกอาชีพนั้น ครู เฉลียว นูรีภักดิ์ ได้สำรวจความสนใจในอาชีพของเยาวชนที่กำลังศึกษาเขาเรียน 237 คน พบว่า

1. เยาวชนสนใจอาชีพที่รัฐบาลมีจำนวนร้อยละ 37.19 ของทั้งหมด
2. เยาวชนสนใจอาชีพที่รับจ้างมีจำนวนร้อยละ 26.06 ของทั้งหมด
3. เยาวชนสนใจอาชีพอิสระมีจำนวนร้อยละ 36.74 ของทั้งหมด

ความมุ่งหมายของการศึกษานี้ว่า จิตกุศลศาสตร์

1. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับ เหตุผล เจ่งจริยธรรมเหมือนกัน มีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ อย่างไร
2. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับ เหตุผล เจ่งจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับ เหตุผล เจ่งจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่
4. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับ เหตุผล เจ่งจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่
5. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับ เพศหญิงที่มี เหตุผล เจ่งจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่
6. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับ เพศหญิงที่มี เหตุผล เจ่งจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่
7. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับ เพศหญิงที่มี เหตุผล เจ่งจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่
8. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับ เพศหญิงที่มี เหตุผล เจ่งจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

9. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่

*10. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

11. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

12. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่

*13. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

ความสำคัญของการศึกษาก่อนว่า *๒๕๓๙*

1. ทำให้ทราบว่า นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมเหมือนกัน จะมีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ เป็นอย่างไร จะได้นำเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอน เพื่อพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

2. ทำให้ทราบว่า นักเรียนที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพแตกต่างกันหรือไม่ จะได้นำไปจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมสอดคล้องกัน

3. ทำให้ทราบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเดียวกัน มีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ แตกต่างกันหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งที่จะให้การอบรมหรือคำแนะนำในการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคคล

ขอบเขตของการศึกษาก่อนว่า

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาก่อนครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปีที่ 1 มัธยมปีที่ 3 มัธยมปีที่ 5 โรงเรียนประเทสศึกษา

สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2529 ในเขตกรุงเทพมหานคร

๔ 2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียน 4 โรงเรียนจำนวน 504 คนเป็นชาย 211 คน หญิง 293 คนโดยมีวิธีการสุ่มโรงเรียนแบบชั้น(Stratified Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา มี 2 ประเภทคือ

3.1 ตัวแปรอิสระ(Independent Variable) ได้แก่

3.1.1 ระดับเหตุผลแห่งจริยธรรมมี 3 ระดับคือ

ระดับดุษฎีเกตุ

ระดับมหาบัณฑิต

ระดับเหนือคุณเกตุ

3.1 2 เพศ แบ่งเป็น ชาย กับ หญิง

3.2 ตัวแปรตาม(Dependent Variable) ได้แก่

ทัศนคติต่ออาชีพปี 3 อย่างคือ

ทัศนคติต่อวิชาชีพรับราชการ

ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง -

ทัศนคติต่ออาชีพอิสระ -

ภาษานิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึงนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

2. โรงเรียน หมายถึงโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่จัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ตั้งแต่ระดับ

มัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร

(3) อาชีพ หมายถึงงานสุจริตที่บุคคล ยึดเป็นหลักในการดำรงชีวิต

(4) เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึงเหตุผลที่บุคคลจะกระทำหรือไม่กระทำ พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นถึง เหตุสูงใจหรือแรงจูงใจ ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งบุคคลที่มีพฤติกรรมคล้ายกัน อาจมีเหตุผลเบื้องหลังต่างกัน โดยแบ่งเหตุผลนี้ออกเป็น 6 ชั้นคือ

ชั้นที่ 1 ชั้นความเห็นการถูก ง โทษ หมายถึงชั้นที่บุคคลมุ่งที่จะ ใ้ให้ตนเองถูกลงโทษทางกาย เพราะกลัวความเจ็บปวดที่ได้รับและยอมทำ ความชั่วอยู่ใหญ่ เพราะเป็นผู้มีอำนาจเหนือตน

ชั้นที่ 2 ชั้นยึดหลักการแสวงหารางวัล หมายถึงชั้นที่บุคคลจะ เรือกระทำพฤติกรรมในสิ่งที้น่าความพอใจมาสู่ตนเท่านั้น ระจัดการแลกเปลี่ยน กันแบบเด็ก ๆ คือ เขาทำบาฉันต้องทำไป เขาให้ฉันอะไรฉันต้องให้เขากอบ

ชั้นที่ 3 หลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ หมายถึงชั้นที่บุคคลไม่มี ความเป็นตัวของตัวเอง ชอบทำตามการชักชวนของผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน หรือผู้มีอำนาจในใจรักกับตน

ชั้นที่ 4 ชั้นหลักการหาความเด่นที่ทางสังคม หมายถึงชั้นที่บุคคล ปรารถนาถึงยศตำแหน่งที่ดีของตน ในฐานะเป็นหน่วยหนึ่งในสังคมของตนจึงถือว่า ตนมีหน้าที่ทำตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมของตนกำหนด

ชั้นที่ 5 ชั้นหลักการหาตามภายในสู่ตัว หมายถึงชั้นที่บุคคลจะ เห็นความสำคัญของตนหม่มาก ไม่คำนึงในศักดิ์ศรีอันหนึ่งมีสิ่งใด สามารถ ควบคุมบังคับกับใจตนเองได้

ชั้นที่ 6 ชั้นยึดหลักการอุทิศผลดีสากล หมายถึงชั้นที่บุคคลแสดง ทั้งการมีความรู้สึกละนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคมของตน เรือที่จะกระทำ หรือไมกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะคำนึงถึง เหตุผลของการรับ ผิดชอบ ยอมรับสัจอันเท่าเทียมกันของมนุษยชาติที่มีศักดิ์และสิทธิ์เท่ากัน

เหตุผลเชิงจริยธรรมทั้ง 6 ชั้นนี้ สามารถวัดได้จากแบบสอบถาม
วัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ วีรพันธ์ พิทักษ์ ซึ่งยึดตามแนวของ
โกลเบอร์ก ประกอบด้วยสถานการณ์ต่าง ๆ 30 สถานการณ์ มีคำตอบให้
เลือกตอบสถานการณ์ละ 6 ตัว เลือกทั้ง 6 ตัว เลือกนี้แสดงให้เห็นถึงเหตุผล
เชิงจริยธรรมชั้นที่ 1 ถึงชั้นที่ 6 ในผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัว เลือก
ต่อ 1 สถานการณ์ จึงมีพิสัยของคะแนนระหว่าง 30-180 คะแนน
ดังนั้นคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามจึงถูกนำมาจัดให้อยู่ในระดับ เหตุผลเชิง
จริยธรรมใด 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์ หมายถึงระดับที่บุคคลตัดสินใจเลือก
กระทำในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ไม่คำนึงถึงผลที่จะตกแก่ผู้อื่นซึ่งจะ
ประกอบด้วยเหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 โดยผู้ตอบแบบ
สอบถามจะได้คะแนนระหว่าง 30-89.4 คะแนน

ระดับที่ 2 ระดับทำตามกฎเกณฑ์ หมายถึงระดับที่ทำตามกฎเกณฑ์
ในกลุ่มย่อย ๆ ของตน หรือตามกฎเกณฑ์ทางศาสนา ยังคงต้องการการ
ควบคุมจากภายนอก มีการเอาใจเขามาใส่ใจเรา และสามารถแสดง
บทบาททางสังคมได้ ระดับนี้ประกอบด้วยเหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 3
และชั้นที่ 4 โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะมีคะแนนระหว่าง 89.5-149.4 คะแนน

ระดับที่ 3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์ หมายถึงระดับที่มีการตัดสินใจ
ขัดแย้งต่าง ๆ นานามากกว่าที่ควรควรหลักแห่งเหตุผล โดยไม่ยึดถือสิทธิอัน
พึงมีพึงได้ของผู้อื่นแล้วตัดสินใจไปตามความรู้สึกเห็นความสำคัญของสิ่งไหนมากกว่า
ระดับนี้ประกอบด้วยเหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 5 และชั้นที่ 6 โดยผู้ตอบ
แบบสอบถามจะมีคะแนนระหว่าง 149.5-180 คะแนน

(5) ทัศนคติต่ออาชีพ หมายถึงความโน้มเอียงทางจิตใจที่มีต่ออาชีพ
ใดอาชีพหนึ่งหรือหลายอาชีพในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งถือเป็นตัวกำหนด
พฤติกรรมทั้งในแนวปฏิบัติหรือเป้าหมายของการปฏิบัติ /อาชีพที่พิจารณา
3 อาชีพคือ

5.1. อาชีพรับราชการ หมายถึงอาชีพที่ทำงานในกระทรวง
ทบวง กรม หรือกอง ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลและมีรายได้ประจำที่
แน่นอนจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีของรัฐบาล เช่น ครูและศึกษานิเทศก์
แพทย์ สัตวแพทย์ พยาบาล เกษกร ทหาร ตำรวจ พนักงาน
ผู้ปกครอง ปลัดอำเภอ ผู้พิพากษา อัยการ

5.2. อาชีพรับจ้าง หมายถึงอาชีพที่ทำงานในรัฐวิสาหกิจ
โรงงาน บริษัทเอกชน โดยมีรายได้จากรายได้ของกิจการในสถานประกอบ
การนั้น เช่น พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานในบริษัท นักธุรกิจ พนักงาน
ธนาคาร เลขานุการ บัญชี แคชเชียร์ พิมพ์ดีด นายของตามทางสรรพ-
สินค้า งานก่อสร้าง งานช่างต่างๆ เช่น ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อม
ช่างยนต์ ช่างไม้ ช่างรถ โรงงาน

5.3. อาชีพอิสระ หมายถึงอาชีพที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หรือ
เป็นหุ้นส่วนในธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งคือการประกอบอาชีพที่
มีรายได้เป็นของตนเองโดยไม่มีนายจ้าง หรือไม่อยู่ในฐานะลูกจ้าง เช่น
การขายส่วนตัว เช่น ขายอาหาร เครื่องดื่ม
ผลไม้ ทำขนมขาย พับถุงขาย วาดภาพขาย ขายเครื่องอะไหล่รถยนต์
ประกอบธุรกิจส่วนตัวอื่น ๆ

เกษตรกร เช่น ทานา ทำสวน ทำไร่
ทำฟาร์มโคนม เลี้ยงปลาสัตว์ ทำการประมง
อาชีพอิสระอื่น ๆ เช่น ทนายความ นักดนตรี
ร้านเสริมสวย ทำเฟอร์นิเจอร์ รับรถรับจ้าง

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของจริยธรรม

โกดเบอร์ก (Kohlberg, 1975: 673) กล่าวว่าจริยธรรมไม่ได้หมายถึงการกระทำที่สังคมเห็นว่าดีหรือถูกต้อง แต่เป็นสิ่งที่บุคคลทุกคนเลือกกระทำเพื่อตัดสินความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นหลักของความยุติธรรม

ทองเกื้อน พันธุมนาวัน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ (ทองเกื้อน พันธุมนาวัน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ 2520:3) ให้ความหมายไว้ว่า จริยธรรมเป็นลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์ และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่าง ๆ ด้วย ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะมีคุณลักษณะประเภทใดประเภทหนึ่งใน 2 ประเภทคือ ลักษณะที่สังคมต้องการให้อยู่ในสมาชิกของสังคมนั้น ถือเป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบให้การสนับสนุนและยูกระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ ลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้อยู่ในสมาชิกของสังคม เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษ หรือพยายามที่จะกำจัดและยูกระทำพฤติกรรมนั้นส่วนมาก รู้สึกว่าไม่สมควรและไม่ถูกต้อง ผู้มีจริยธรรมสูงคือ ผู้ที่มีลักษณะและพฤติกรรมประเภทแรกมากกว่าประเภทหลัง

พัฒนาการทางจริยธรรม

ทองเกื้อน พันธุมนาวัน (ทองเกื้อน พันธุมนาวัน 2520:39) กล่าวว่าพัฒนาการทางจริยธรรมในทฤษฎีพัฒนาการตามลักษณะที่ส่งเสริมจริยธรรมคือ เพียเจต์ โดยมีความคิดว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความฉลาดในการรับรู้กฎเกณฑ์และลักษณะต่าง ๆ ทางสังคม พัฒนาการ

ทางจริยธรรมของบุคคลจึงขึ้นกับพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลนั้น โดย
 เพียเจต์พบว่าพัฒนาการทางสติปัญญาถึงขั้นสูงสุดเมื่ออายุ 8-10 ปี ในด้าน
 จริยธรรมก็มีการพัฒนาไปถึงขั้นสูงสุดเช่นกัน

เพียเจต์ ได้แบ่งพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ขั้นคือ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนจริยธรรม (แรกเกิด-2ขวบ)

ในขั้นนี้เด็กไม่มีความสามารถในการรับรู้สิ่งแวดล้อมอย่าง
 ละเอียก มีแต่ความอยากและความต้องการทางกาย ซึ่งต้องการที่จะได้รับ
 การบวักโดยไม่คำนึงถึงกาลละเทศะใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเด็กมีความสามารถในการ
 การพูดก็จะเริ่มรับรู้สภาพแวดล้อมและบทบาทของตนเองตอนนั้น

ขั้นที่ 2 ขั้นยึดคำสั่ง (2-6 ปี)

ขั้นนี้เด็กจะมีพัฒนาการในการยึดถือคำสั่ง คือ เด็กจะมีความ
 เกรงกลัวผู้ใหญ่ และเห็นคำสั่งของผู้ใหญ่เป็นประกาศที่ตนต้องทำตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นยึดหลักการแห่งตน (8-10 ปี)

เกิดจากพัฒนาการทางสติปัญญาและประสบการณ์ในการมี
 บทบาทในกลุ่มเพื่อนด้วยกัน ความเกรงกลัวอำนาจภายนอกจะกลายเป็นหลัก
 ภายในจิตใจของเด็กเกี่ยวกับความยุติธรรม ซึ่งหมายถึงกิจกรรมเกี่ยวกับ
 กับความเท่าเทียมกันของบุคคล

โกลด์ เบอร์ก ได้ศึกษาจริยธรรมตามแนวคิดของเพียเจต์ พบว่า
 พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์ไม่ได้บรรลุจุดสมบูรณ์ในบุคคลเมื่ออายุ 10 ปี
 เสร็จไป อาจหยุดอยู่ที่ขั้นใดขั้นหนึ่ง ซึ่งเนื่องมาจากการบีบคั้นของผู้เลี้ยงหรือ
 ของสังคม หรือการขาดประสบการณ์กับเพื่อนที่โต และไคแบ่งลักษณะ
 จริยธรรมออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ความรู้แจ้งจริยธรรม หมายถึงการมีความรู้ว่าการกระทำ
 ชนิดใดคือควรทำ และการกระทำชนิดใดไม่ควรทำ พฤติกรรมชนิดใด
 เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมมากน้อยเพียงใด ปริมาณความรู้นี้จะเพิ่มตามอายุ

ระดับการศึกษา แต่ไม่เป็นสิ่งที่นำไปทำนายพฤติกรรมของบุคคลในท่านต่าง ๆ

2. ทัศนคติเชิงจริยธรรม เป็นความรู้สึกรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะของความรู้เชิงจริยธรรมต่าง ๆ ว่าคนชอบหรือไม่ชอบเพียงใด ซึ่งสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้น และมีความหมายกว้างกว่าความรู้เชิงจริยธรรม เพราะทัศนคตินั้นรวมทั้งความรู้และทัศนคติเข้าไปด้วย จึงสามารถทำนายพฤติกรรมได้แม่นยำกว่าความรู้เชิงจริยธรรม และทัศนคติเชิงจริยธรรมนั้นอาจเปลี่ยนแปลงได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

3. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึงการที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงเหตุจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำต่าง ๆ ของบุคคล ดังนั้นบุคคลที่ประพฤติกรรมคล้ายกัน อาจมีเหตุเบื้องหลังของการกระทำต่างกันได้ก็ได้อีก ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงระดับจริยธรรมที่แตกต่างกันของบุคคล

4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึงการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ หรือถ่วงดุลพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ในสังคมนั้น พฤติกรรมเชิงจริยธรรมเป็นสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญมากกว่าด้านอื่น ๆ ของจริยธรรม เพราะว่า การกระทำที่ดีหรือเลวของบุคคลย่อมส่งผลต่อความสงบสุขและความวุ่นวายแค้นสังคม

โกลด์เบิร์ก(Kohlberg, 1953, 483-423) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับระดับอายุ โดยแบ่งเหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็น 6 ขั้น โดยศึกษาจากเหตุผลในคำตอบของเยาวชนชาวอเมริกัน อายุ 10-16 ปี เกี่ยวกับเหตุผลในการเลือกคำตอบพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โกลด์เบิร์กได้แบ่งประเภทของเหตุผลเชิงจริยธรรมเหล่านี้ออกเป็น 6 ประเภท แล้วแบ่งเหตุผลเหล่านี้ตามอายุของผู้ใช้เหตุผลนั้น โดยเรียงเหตุผลตามประเภทที่ผู้ตอบอายุ 10 ปีตอบมากที่สุด ไปจนถึงประเภทที่ 6 ซึ่งผู้ตอบอายุ 16 ปีใช้ตอบมากกว่าผู้ตอบอายุต่ำกว่าทั้งหมด

ชั้นพัฒนาการทางจริยธรรมทั้ง 6 ชั้นของโกลด์เบิร์ก ถูกวัดเป็น 3 ระดับคือ
 ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์ หมายถึงการตัดสินใจเลือกกระทำ
 ในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์แก่ตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลที่ตกแก่ผู้อื่น ระดับนี้อยู่
 ในช่วงอายุ 2-10 ปี แบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 2 ชั้นหลบหนีการถูกลงโทษ (อายุ 2-7 ปี) ชั้นนี้เป็นชั้น
 แรกสุด คือมุ่งที่จะหนีให้ตนเองถูกลงโทษทางกาย เพราะกลัวความเจ็บปวด
 ทางกายที่ใครรับ และยอมทำตามคำสั่งผู้ใหญ่เพราะ เป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือตน

ชั้นที่ 2 ชั้นยึดหลักการ "สงวนรางวัล" (อายุ 7-10 ปี) ชั้นนี้
 จะเลือกกระทำพฤติกรรม ในสิ่งที่น่าความพอใจมาสู่ตนเท่านั้น รู้จักการ
 แลกเปลี่ยนกันแบบเด็ก ๆ คือ เขาทำมาฉันต้องทำไป เขาให้ฉันแล้วฉัน
 ต้องให้เขาคอมแทน

ระดับที่ 2 ระดับทำตามกฎเกณฑ์ (อายุ 10-16 ปี) หมายถึงการ
 กระทำตามกฎเกณฑ์ของกฎเกณฑ์ของกฎเกณฑ์ ของตน หรือตามกฎเกณฑ์ของศาสนา
 บุคคลที่มีระดับจริยธรรมในระดับสองนี้ยังต้องการการควบคุมจากภายนอก
 มีการเอาใจเขามาใส่ใจเรา และความสามารถที่แสดงบทบาททางสังคมได้
 จึงแบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 3 หลักการหาตามผู้อื่นเห็นชอบ บุคคลไม่มีความเป็น
 ตัวของตัวเอง ชอบคอยตามการชักจูงของผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน หรือผู้ที่
 มีความใกล้ชิดกับตน ซึ่งจะมีอายุ 10-13 ปี

ชั้นที่ 4 หลักการหาตามหน้าที่ทางสังคม (13-16 ปี) บุคคล
 มีความรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตน ในฐานะเป็นหน่วยหนึ่งในสังคมของตน
 จึงถือว่าตนมีหน้าที่ทำตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมของตนกำหนด

ระดับที่ 3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีการตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ
 ด้วยการนำมาถกตรึงตรวจสอบตนเอง แล้วตัดสินใจไปตามแนวทางที่จะเห็นความ
 สากลของสิ่งไหนมากกว่ากัน ระดับนี้มี 2 ชั้นคือ

ขั้นที่ 5 ขั้นหลักการตามคามันสัญญา (16ปีขึ้นไป) จะเห็น
 ความสำคัญของกฎหมาย ไม่หาคนให้ผิดต่อสัตว์จนถึงมีรังไคของผู้อื่น
 สามารถบังคับกับใจตนเองได้

ขั้นที่ 6 ขั้นหลักการอุดมคติสากล (วัยผู้ใหญ่) เป็นขั้น
 สุกคายหรือขั้นสูงสุดที่แสดง การมีความรู้สากลนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ในสังคม
 ของตน การมีความยึดหยุ่นทางจริยธรรมเพื่อจุดมุ่งหมายในอันปลาย อันเป็น
 อุดมคติที่ยิ่งใหญ่ นอกจากนี้ยังมีหลักการประจำใจที่ตรงกับหลักธรรมทางพุทธ
 ศาสนาที่ว่า หิริ - โอตตัปปะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม 105

ระดับชั้น อายุ กับจริยธรรม

โคลเบอร์ก (ควงเคื่อน พันธุมนาวัน 2520.15-16 อ้างอิงมาจาก
 Kohlberg, 1964) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม
 และระดับอายุ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอเมริกันอายุ 7, 10, 13 และ
 16 ปี พบว่าเด็กนิยมใช้เหตุผลในขั้นที่สูงขึ้นตามอายุ เด็กอายุ 7 ปีแทบทุกคน
 (90 กว่าเปอร์เซ็นต์) ใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 1 และที่ 2 เด็กอายุ
 10 ปี แม้จะยังใช้เหตุผลในขั้นที่ 1 และ 2 เสียเป็นส่วนใหญ่ (50กว่า-
 เปอร์เซ็นต์) แต่มีอีกพวกหนึ่งที่ใช้เหตุผลในขั้นที่ 3 และ 4 (35 เปอร์เซ็นต์)
 ส่วนวัยรุ่นอายุ 13 ปีใช้เหตุผลในขั้นที่ 3 และ 4 มาก (50กว่าเปอร์เซ็นต์)
 และมีพวกที่ใช้เหตุผลในขั้นที่ 1 และ 2 น้อยกว่า (20 กว่าเปอร์เซ็นต์)
 ส่วนวัยรุ่นตอนปลายอายุ 16 ปี แม้จะยังใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 3
 และ 4 มาก (50กว่าเปอร์เซ็นต์) แต่ก็ปรากฏว่ามีผู้ใช้เหตุผลในขั้นที่ 5
 และ 6 (23 เปอร์เซ็นต์) มากกว่ากลุ่มเด็กที่มีอายุต่ำกว่าทุกกลุ่ม

โฮลสไตน์ (Holstien, 1976. 51-61) ได้ศึกษาเด็กชาย
 และเด็กหญิงอายุ 13 ปี พบว่าเด็กมีจริยธรรมอยู่ในขั้น 2 เด็กหญิงอยู่ใน

ชั้น 3 อีก 3 ปีต่อมาวิจัยใหม่ก็ครั้งหนึ่งพบว่าเด็กชายส่วนใหญ่อยู่ในชั้น 4 และเด็กหญิงส่วนใหญ่อยู่ในชั้น 3-5 แสดงว่าระดับจริยธรรมสูงขึ้นตามอายุ

ส่วนการวิจัยในประเทศไทยนั้น วิเชียร ทองนุช (วิเชียร ทองนุช 2521:117) ได้ศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียน ในชั้นประถมปีที่ 3 ปีที่ 4 ปีที่ 5 ซึ่งมีอายุระหว่าง 9-12 ปี ทั้งในเมืองและในชนบท ผลปรากฏว่าการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ เด็กอายุ 11-12 ปีมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเด็กอายุ 9-10 ปี ถ้าคิดเป็นชั้นเรียน พบว่าการให้เหตุผลของเด็กชั้นประถมปีที่ 3 และปีที่ 5 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บุญชู แดงสอง (บุญชู แดงสอง 2522:61-65) ได้ศึกษา นักเรียนในระดับอายุ 13-18 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ใน กรุงเทพมหานครและในจังหวัดศรีสะเกษจำนวน 300 คน พบว่าเด็กวัยรุ่นมีระดับพัฒนาการสูงขึ้นตามอายุ และมีเด็กวัยนี้ เคช วิโย (เคช วิโย 2522 47-56) ได้ศึกษากับเด็กประถมปีที่ 1-6 ในเขตการศึกษา 9 จำนวน 180 คน พบว่าการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมพัฒนาขึ้นตามระดับชั้นเรียน

ในปีต่อมา พรณี กัณหากร (พรณี กัณหากร 2523:53-54) ศึกษาเด็กอนุบาลอายุ 4-6 ขวบในจังหวัดสงขลาจำนวน 90 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันจะมีจริยธรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ ทิพย์สุภา นิลสินธุ (ทิพย์สุภา นิลสินธุ 2523:42-45) พบว่า ระดับจริยธรรมเพื่อบากขึ้นเมื่ออายุเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับ กานแก้ว พงษ์อุคม (กานแก้ว พงษ์อุคม 2524:128-131) พบว่าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียน

แต่การศึกษาของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจัน-ปัจจนิก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก 2520:183-184) ได้ศึกษาเด็กในช่วงอายุ 11-13 ปี (นักเรียนชั้นประถมปีที่ 6)

15-17 ปี (มัธยมปีที่ 3) และ 19-21 ปี (นักศึกษา) พบว่าคะแนนเฉลี่ยของจริยธรรม ไม่แตกต่างกันตรงกับวิวั จานดอม (วิวั จานดอม 2520, 58-63) ศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กอายุ 13 และ 15 ปี ไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพศ กับ เหตุผลเชิงจริยธรรม

ซาปิรา (Shapira, 1976 19-26) ได้ศึกษาการเล่นเกมส์ของเด็กในเมืองกับเด็กใน kibbutz (Kibbutz) ในประเทศอิสราเอล โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็น เด็กอนุบาลและเด็กประถมศึกษา จากโรงเรียนสหศึกษาของรัฐบาล พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงให้เหตุผลเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งตรงกับ ฮอฟแมน (Hoffman, 1976 261-360) ซึ่งพบว่าหญิงและชายไม่มีความแตกต่างกันในการตัดสินใจทางจริยธรรม ✓

ส่วนการวิจัยในประเทศนั้น กาบแก้ว พงษ์อุดม (กาบแก้ว พงษ์อุดม 2524) ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครจำนวน 150 คน เป็นชาย 78 หญิง 72 คน ไม่พบความแตกต่างในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงในทุกระดับชั้นตรงกันกับ บัณฑิต แก้วสอง (บัณฑิต แก้วสอง 2522) และของวิเชียร ทองนุช (วิเชียร ทองนุช 2521) ซึ่งพบว่าเด็กชายเด็กหญิงมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

การวิจัยของโฮลสไตน์ (Holstein, 1976 51-61) ศึกษาพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมระยะยาวตั้งแต่อายุ 13-16 ปี พบว่าเด็กหญิงมีระดับจริยธรรมสูงกว่าเด็กชายเมื่ออายุ 13 ปี แต่มารวดอีกทีเมื่ออายุ 16 ปี พบว่าเด็กชายมีระดับจริยธรรมสูงกว่าเด็กหญิง

บาทหลวงดีเลิรา (Leclara, 1971 4878-a) ศึกษาเปรียบเทียบจริยธรรมของนักเรียนจากโรงเรียนคาทอลิก กับนักเรียน

โรงเรียนรัฐบาลในรัฐไมอามี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิง 1137 คนพบว่า เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเด็กชาย

จริยธรรมกับตัวแปรอื่น ๆ

โกลเบอร์กและคนอื่น ๆ (Kohlberg, and others. 1976 1204-1205) ได้ศึกษาบุตรที่อายุต่างกันตั้งแต่ 10-30 ปี จำนวนรวม 203 คน และบิดามารดาอีก 179 คน ผลปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างบิดามารดากับบุตร ปรากฏว่า เติบโตขึ้นในกลุ่มอายุ 10-15 ปี เท่านั้น และเริ่มไม่สอดคล้องกันมากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ความสัมพันธ์นี้พบในบุตรชายเท่านั้นและไม่ปรากฏว่า ระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุตรสาวมีความสัมพันธ์กับของบิดามารดาแต่ประการใดไม่ว่าในช่วงอายุเท่าใด นอกจากนี้ยังพบว่าบุตรชายวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นบางคน อาจมีเหตุผลเชิงจริยธรรมที่สูงกว่าบิดามารดาของตนกล่าวคือ ในการวิจัยนี้ปรากฏว่า หมู่เด็กที่อายุระหว่าง 10-15 ปี นั้นมี 3% ที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่ามารดาแต่ไม่มีใครมี จริยธรรมสูงกว่าบิดา บุตรที่อายุระหว่าง 16-20 ปี นั้นมี 13% ที่มีเหตุผลสูงกว่ามารดาและ 0% สูงกว่าบิดา ส่วนบุตรผู้ใหญ่ที่อายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไปนั้น 24% มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่ามารดา และอีก 19% สูงกว่าบิดา

ซาดัทมาน (Sadatmend. 1976) ได้ศึกษาวิจัยเด็กจำนวน 392 คนซึ่งเด็กเหล่านี้เป็นประชากรใน 4 ประเทศคือ อิหร่าน กานาดา สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา ผลปรากฏว่า ระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กกับบิดามารดานั้น สอดคล้องกันเฉพาะในอิหร่านกับสหรัฐอเมริกา เด็กชายมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมสอดคล้องกับบิดามารดามากกว่า เด็กหญิง

งานวิจัยในประเทศไทยนั้น เกษ วิโย (เกษ วิโย 2522: 47-56) พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน และในมีเดียวกัน บัณฑิต แก้วสอง (บัณฑิต แก้วสอง 2522: 61-65) พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีค่านิยมอาชีพต่างกัน และมีระดับการศึกษากันมีทัศนคติทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

ทัศนคติต่ออาชีพ

ฮัลการ์ด (Hallgard, 1962: 56) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับทัศนคติว่า หมายถึงการยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสิ่งกับสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง รวมถึงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ โดยมีความละเอียดอยู่ตลอดเวลา

นิวคอมบ์ (Newcomb, 1950: 128) ให้ความหมายว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ ซึ่งคนเราได้รับมา อาจมากหรือน้อยก็ได้ ทัศนคติแสดงออกได้โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ แสดงออกในลักษณะพึงพอใจ ชอบ หรือเห็นด้วย ลักษณะนี้เรียกว่า ทัศนคติเชิงบวกหรือเชิงนิมิต (Positive Attitude) อีกลักษณะหนึ่งคือการแสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย เบื่อหน่าย ขิงขัง ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ทัศนคติเชิงลบหรือเชิงนิเสธ (Negative Attitude)

ประคินันท์ อุปรมัย (ประคินันท์ อุปรมัย 2518: 127) ได้กล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติไว้ดังนี้

1. มีการมาพบ การอบรมเลี้ยงดู การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มีอิทธิพลมากเป็นอันดับแรกต่อการสร้างทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่เด็ก เช่น พ่อแม่ที่ทำอะไร เรียบร้อยและพยายามปลูกฝังความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้กับเด็ก เด็กย่อมมีทัศนคติที่ดีต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนั้น

ลักษณะความเชื่อและค่านิยมต่าง ๆ ของพ่อแม่มีส่วนถ่ายทอดมาสู่ลูกจนเกิดเป็นทัศนคติประจำตัวลูกต่อไปได้อีกด้วย

2. การและการอบรมสั่งสอน เมื่อเข้าโรงเรียน เด็กจะยอมรับทัศนคติต่าง ๆ ที่ถูกถ่ายทอดมาจากการปฏิบัติตนและการอบรมสั่งสอนของครูด้วย เพราะครูแต่ละคนไม่เพียงแต่มีอิทธิพลในการถ่ายทอดค่านิยมความรู้อีกให้แก่เด็กเท่านั้น ยังป้อนอิทธิพลเสริมสร้างทัศนคติต่าง ๆ ให้กับเด็กอย่างมากมายอีกด้วย

3. การศึกษา เด็กยังได้รับการศึกษาสูงเพียงใด วิชาความรู้ต่าง ๆ ที่เขาได้รับของสิ่งใดมีผลต่อความถนัด และการเกิดทัศนคติของเขาบ้างเพียงนั้น บางครั้งหรือบ่อยครั้งที่การศึกษาในชั้นสูงสามารถเปลี่ยนทัศนคติที่เคยมีแต่เดิมได้

4. วัฒนธรรมในสังคม การศึกษาและชนบทรอบข้างประเพณีต่าง ๆ ถือว่าวัฒนธรรมภายในสังคม สังคมที่ต่างกันย่อมมี ทัศนคติ ความเชื่อ และชนบทรอบข้างประเพณีต่างกับความแตกต่างกันนี้ ย่อมมีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติให้แก่บุคคลในแต่ละสังคมต่างกันไป

5. การวางตัวแบบทางวิชาการและเครื่องมือสื่อสารมีผลทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนไป เนื่องจากการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันของแต่ละสังคมอย่างรวดเร็ว จนทำให้มีการแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความรู้และวัฒนธรรมของกันและกัน

ทัศนคติอาจมีหลายอย่างถึงความโน้มเอียงทางจิตใจที่มีต่ออาชีพ อาชีพหนึ่ง หรือหลายอาชีพในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งถือเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ทั้งในแนวปฏิบัติหรือเป้าหมายของการปฏิบัติ

จอลลี่ (Jolly, 1973: 201) กล่าวว่า ทัศนคติของงานอาชีพเป็นรากแก้วของ ปัญหาการวางงานในกลุ่มผู้มีการศึกษา และการเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องนี้ต้องเปลี่ยนที่ระบบการศึกษาทั้งหมด

นิพนธ์ ทั่ววงศ์กร (นิพนธ์ ทั่ววงศ์กร 2526:65) กล่าวว่าผู้จบการศึกษาระดับสูงเลือกทำงานในสถานประกอบการที่จะทำใหตนสามารถมีเป็นหลักพึ่งพิงได้ตลอดชีวิต มีเหตุผลจนวนมากยังจัดทัศนคติและกานียานในเรื่องงานที่ตนเองต้องการทำ จึงขัดขวางความหวังว่าจะต้องไปงานในบริษัทขนาดใหญ่

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ

สพพม และสุรบ (สพพม และสุรบ 2525:23) ให้กรอบหมายของ อาชีพว่าหมายถึงกิจกรรมหรือการกระทำที่ผู้กระทำมีจุดมุ่งหมายหรือหวังผล เพื่อให้ได้สิ่งยังอื่น เช่น อาหาร เสื้อผ้า เครื่องใช้หรือรายได้โดยการอาชีพ มักมีผลตอบแทนเป็นรายได้หรือเครื่องยังชีพซึ่งมี 3 องค์ประกอบคือ ทุน ทุนทางทักษะ ทุนทางทางจิตใจ ทุนทางเกรงใจ

เฉลิม บุรีรักษ์ (เฉลิม บุรีรักษ์ 2527 31-32) ได้สำรวจความ สนใจในงานอาชีพ โดยให้ถามว่า จากอาชีพใดที่เรื่องงานได้มากกว่า หนึ่งอย่างคุณจะได้เลือกอาชีพอะไรบ้าง 2 เป็นคำถามที่ต้องการทราบข้อมูล ในด้านความสนใจเกี่ยวกับการหางานอาชีพของเยาวชนที่กำลังศึกษาเล่าเรียน จำนวน 237 คน ผลการสำรวจพบว่า

1 การรับราชการ เป็นร้อยละ 37.10 ของคำตอบทั้งหมด
มีอาชีพรับราชการที่เยาวชนระบุได้แก่

- 1) ครูและศึกษานิเทศก์ 10.83%
- 2) แพทย์ สัตวแพทย์ พยาบาล เภสัชกร 4.00%
- 3) ทหาร ตำรวจ 6.29%
- 4) พนักงาน 2.48%
- 5) นักปกครอง ปักอาเภอ 1.61%
- 6) ผู้พิพากษา อัยการ 0.5%
- 7) ผู้ประกอบการรับราชการแต่ไม่ขอออกเงินเฉพาะ 11.27%

2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ บริษัทเอกชน โรงงาน เป็นร้อยละ 26.06 ของคำตอบทั้งหมด งานที่เยาวชนสนใจมีดังนี้

- 1) งานรัฐวิสาหกิจ 2.04%
- 2) นักธุรกิจ 3.05%
- 3) งานบริษัท 3.80%

- 4) พนักงานธนาคาร 3.22%
- 5) ข้าราชการ บัณฑิต แก้ว เวียร์ เก่งเล็ก ขาบของตาม
ทางสรรพสินค้า 5.56%
- 6) งานก่อสร้าง 5.41%
- 7) งานช่างต่าง ๆ เช่น ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อม ช่างยนต์
ช่างวิศวกรรม งานโรงงาน 2.78%

๖. ประกอบอาชีพอิสระ คิดเป็นร้อยละ 30.71 ของคำตอบ
ทั้งหมด อาชีพอิสระที่เยาวชนในนิคมมีดังนี้

- 1) กายาขายส่วนตัว เช่น ขายอาหาร เกษตรกร ขายผักผลไม้
ตาชบนขาย บัณฑิตขาย วาดภาพขาย ขายเครื่องอะไหล่
รถยนต์ ประกอบธุรกิจส่วนตัว 18.14%
- 2) เกษตรกรรับ เช่น ทานา ทำสวน ทำไร่ ทำฟาร์มโคนม
เลี้ยงปลาสลิด ทำประมง 8.63%
- 3) อาชีพอื่น ๆ เช่น พนักงาน นักดนตรี ทำร้านเสริมสวย
ทำเปอร์เจอร์ จักรเย็บผ้า รับจ้างทั่วไป 10.53%

บรรยง ปัดมันัส (บรรยง ปัดมันัส 2510:68) ได้สำรวจ

ความต้องการในการประกอบอาชีพของเด็กนักเรียนโรงเรียนพิทยการชนบุรี
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2510 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 548 คน พบว่า

1. เด็กนักเรียนต้องการประกอบอาชีพรับราชการมากที่สุด ต้องการ
ประกอบอาชีพรับจ้างเอกชนเป็นอันดับสอง และต้องการค้าขายส่วนตัวเป็นอันดับ
ที่สาม นอกเหนือจากการประกอบอาชีพอื่น สำหรับเหตุผลในการประกอบอาชีพ
ต่าง ๆ มีดังนี้ เด็กอาชีพรับราชการ เพราะเป็นอาชีพที่มั่นคงมั่นคง
มีเกียรติ มีเวลากว้างขวาง และเพื่อสนองความต้องการของบิดา มารดา
เลือกอาชีพรับจ้างเอกชนเพราะมีรายได้ดี หางานง่าย มีเวลากว้างขวางและ
ไม่รบกวนงานราชการ ส่วนนักเรียนที่เลือกค้าขายส่วนตัวเพราะ ไม่รบกวนมีเจ้านาย
มีอิสระรายได้เป็นของตนเอง และเจตนาอยากมีกำไร

2. เด็กนักเรียนส่วนมากตัดสินใจเลือกอาชีพด้วยตนเอง รองลงไปคือบิดา มารดา ส่วนเพื่อนมีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนักเรียนน้อยมาก

3. อาชีพของบิดา มารดา มีผลต่อการเลือกอาชีพของเด็กนักเรียนน้อยมาก เพราะเด็กส่วนมากเลือกประกอบอาชีพด้วยตนเอง

ประทุม นิยม (ประทุม นิยม 2504:63) ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนชายภาค ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยให้แบบสอบถามเป็นเครื่องวัดในการรวบรวมข้อมูล พบว่า นักเรียนชายภาคส่วนใหญ่จะเลือกประกอบอาชีพตรงตามวิชาที่ใดเรียนมา และนักเรียนยังสนใจที่จะเลือกอาชีพรับราชการเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้เลือกอาชีพเป็นพนักงานในองค์การของรัฐบาล อันดับสุดท้ายจะคาดหมายธุรกิจของตนเอง และดูว่างเลือกชน

ปุระ กาญจนเสริม (ปุระ กาญจนเสริม 2504:62) ได้ศึกษาความประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับเกมการรบว่า เมื่อสำเร็จไปแล้ว จะมีความรู้พอที่จะไปประกอบอาชีพส่วนตัวในทางเกมการโกหรือไป โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่านักเรียนร้อยละ 44 แสดงความพึงพอใจทางเกมการรบที่จะออกไปประกอบอาชีพสมัครรับโกสำเร็จ และในการออกไปประกอบอาชีพนั้น นักเรียนต้องการออกไปประกอบอาชีพส่วนตัวในทางเกมการ และรับราชการควบอัตราส่วน 1 คอ 1

เกี่ยวกับอาชีพรับราชการ

อุทัย หิรัญโก (อุทัย หิรัญโก 2527:79-80) ได้ให้ภาพหมายและลักษณะของงานข้าราชการประจำไว้ว่า

ข้าราชการประจำ (Career Service) โดยทั่วไปหมายถึงบุคคลที่ปฏิบัติงานของรัฐ โดยถือเป็นอาชีพโดยตลอดไป มีความหวังและโอกาสที่จะก้าวหน้าในตำแหน่งและเลื่อนระดับสูงขึ้นจนจนกว่าจะออกจากงาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือผู้ที่ปฎิบัติราชการอยู่ในองค์กรของรัฐ โดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณแผ่นดิน

ลักษณะสำคัญของข้าราชการประจำมีอยู่ 5 ประการดังนี้คือ

1. ขีดจำกัดความมั่นคงในตำแหน่ง หมายถึงความว่าข้าราชการประจำนั้นจะโยกย้ายออกจากราชการโดยวิธีอื่นใด นอกจากออกตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

2. อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์แห่งความสาบารถ กล่าวคือการเป็นข้าราชการนั้น การเข้าดำรงตำแหน่ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนระดับ การเลื่อนเงินเดือน อาศัยหลักความรู้อย่างสาบารถ และการดำเนินงานดังกล่าวต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์และระเบียบแบบแผนที่แน่นอน

3. มีความเป็นกลางในทางกรการเมือง หมายถึงความว่าข้าราชการประจำไม่มีความเกี่ยวข้องหรือหาประโยชน์และมีความผูกพันกับพรรคการเมือง เฉพาะในการหาเสียงเลือกตั้ง และเมื่อพรรคการเมืองใดเข้ามาเป็นรัฐบาล ข้าราชการประจำก็ต้องยอมรับนับถือและปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลผู้นั้น

4. มีโอกาสเท่าเทียมกัน หมายถึงความว่าการรับราชการนั้นประชาชนมีโอกาสเท่าเทียมกัน ประชาชนที่มีคุณสมบัติจะเข้ารับราชการได้เหมือนกัน นอกจากนั้นที่เป็นข้าราชการอยู่แล้วก็มีโอกาสก้าวหน้าในตำแหน่งเท่าเทียมกัน แต่สิ่งหนึ่งที่จะได้รับการเสนอจากจะต้องมีคุณสมบัติทางความต้องการและตามลักษณะงานในตำแหน่งนั้น ๆ ด้วย

5. มีองค์กรกลางจัดระเบียบและควบคุม วงการกลางนี้เรียกว่า คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ซึ่งมีหน้าที่จัดระเบียบข้าราชการ ออกกฎข้อบังคับต่าง ๆ และรักษาการให้เป็นไปตามกฎหมายที่กล่าวมานั้น

ดร. วัชรธรรม (ดร. วัชรธรรม 2524:81) ให้ความหมายของ ความมั่นคงในอาชีพรับราชการว่า หมายถึงโอกาสที่จะถูกส่งโทษจนขาดตำแหน่ง ถูกให้ออกจากงานนั้นน้อยมาก นอกจากจะเป็นการตำหนิหรือร้ายแรง ความมั่นคงในอาชีพรับราชการนี้ยิ่งยากเพราะการที่ทางราชการจะเอาใครออกสักคนหนึ่งนั้นคงเป็นเรื่องร้ายแรงจริง ๆ

สมมุติ ทองน้อย (สมบุรา ทองน้อย 2517 : 41) ได้แสดงทัศนคติ
งานในอาชีพรับราชการว่า การทำงานแบบราชการนั้น เป็นวิถีทำงานอีกระบบ
หนึ่งแตกต่างไปจากการทำงานแบบชาวบ้านหรือคนทั่วไป เพราะมีระบบและแบบ
ธรรมเนียมโดยเฉพาะ ที่ระเบียบแบบแผนองคืความเป็นกันเอง ไม่มีการเชื่อถือ
ใครโดยไม่มีหลักฐาน ต้องมีระเบียบ กฎหมายเป็นแนวทางปฏิบัติ ถือเอกสาร
ลายลักษณ์อักษรสำคัญกว่าการพูดคุยถ้อยคำว่าเป็นงานขอหมายแห่งหน้าที่แล
ความรับผิดชอบกำหนดไว้นั้นขอตามตำแหน่งหน้าที่ ในบางครั้งก็แนจะมองเห็น
ความ ถ้าทำอย่างนั้นอย่างนี้จะไปประโศกโศกและวอกแวกเร็ว แต่ไประเบียบ
แบบแผนให้ทำก็ทำไปก็ ที่ทำงานผ่านระเบียบ แะว่ไปประโศกโศกต่าง
ราชการก็ถือว่าไปมอบหมายระเบียบทางราชการ

ฉนุ แสงศักดิ์ (ฉนุ แสงศักดิ์ 2521 : 71) กล่าวว่า การผัด
การงานต่อ ทั้งบุคคลหน่วยงานไว้เป็นกฎวางหรือระกอบเอาไว้เอาระ เพื่อเรีน
จักการใ้คนว่าจ้ะเกร็งบริบท กระตรวงถ่คนงานการบ่ีความประสงค์จะช่วย
ผูกกรองฉายทอดความแจ้งแก่คนบ่ีกรกฎ วิชา อันใดแก่อำนาจที่ถักเขน กสิกรรม
การช่างหัตถกรรม งานต่อผา แะแต่งไปเป็นน้า โดยถ่ีบุ่งตบายนจ้ะให้
นักเรียนออกไม่ประกอบเอาจ้ะเออระ แต่การเรีนไปสขัยกอนนั้นไปบ่กนนักเรียน
ออกจากทองถน บ่ะจากสภาพการตางานที่แท้จริงประกอบถ่กการประกอบเอาจ้ะพ
อัสระไปถ่กวน้ำเท่าที่ถวร แะถ่กถ่กขัยกอนนั้นทางราชการยังตองการกนอยู่
เป็นอันมาก ถ่กถ่กผู้สำเร็จการถ่กมาว้จ้ะเข้ารับราชการถ่กน้าก

อรุณ วัชรธรรม (อรุณ วัชรธรรม 2524 : 14) กล่าวว่า ถ่าบ่ีบ่ีใน
อาชีพรับราชการบ่ีอยู่ในระดับกอนขางสูง จะเห็นไ้จากถ่การสอมแมงซั
การสอมถ่กเอ้อถ่เออรรฐกถ่เข้ารับราชการในหน่วยงานตาง ๆ ของตาง
ราชการถ่ะกรัง จะปรากถ่ความผู้สักรสอมบ่ีจนวนมากกว่าถ่กน้ากถ่กน้าก

อุทัย ค่ำวัก (อุทัย ค่ำวัก 2527 : 22) กล่าวว่า การถ่กน้ากโดยน้ยม
อาชีพรับราชการถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้ากถ่กน้าก

ปีนี้อาจจะมีโอกาสได้หากรางวัลเงินก้อนใหญ่โดยไปติดต่อผู้ขายนัก เพื่อเข้า
งานเมื่อขาราชการว่าง ทางตาเห็นความยากลำบากเขา เขาจะอาจใจตาแห้ง
แสวงหาผลประโยชน์ให้มองกว้างขวาง

เกี่ยวกับรางวัล

เขียน อ.บุญ (เขียน อ.บุญ 2513:2) กล่าวถึงรางวัลต่อการในการ
เขาทางรางวัลของลูกจ้างว่า การทำงานเป็น ลูกจ้างนั้นลูกจ้างทุกคนจะต้อง
ทำงานสิ่งต่าง ๆ ถึงต่อไปก็คือ จะได้เงินเดือนเท่าใด จะต้องทำงานวันจะ
กี่ชั่วโมง อาทิตย์จะกี่วัน งานที่หนักนั้นหนักหนาจะยากลำบากเขียงใจ งานที่ทำ
คืองานदारบั่นทอนให้เหนื่อยงานชั่วครา ในกรณีที่ไปออกหรือถูกให้ออก
ก็ถูกหักค่าอะไรบางอย่าง งานที่หนักนั้นปีศาจจะคอยกับหรือไป หรือเสียงอันตราย
บางคนเลยแก่ไหน การทำงานในงานนี้อย่างไร เขาขายมันกับบริษัทก็ทราบ
ยุติธรรมแล้ว มีพรหมหารสีเป็นลูกสมบัติปร จ ทั่วของตาหรือไป สงเหล่านี้เป็น
สุ่มยอกแห่งการแปรปรวนของลูกจ้างทุกคนที่เขาไปรับจ้างทำงาน ถ้า
เขาได้ค่าตอบแทนที่พอใจตาสมควร เขาก็จะมันดีนะ แต่เขาเขาทำงานในตาแห้ง
หน้าทีนั้นโดยปราศจากรางวัลใด

เดชา แก้วงามเก่า (เดชา แก้วงามเก่า 2512:101) กล่าวถึง
การจ้างงานว่า ถ้าได้เกิดการแต่ละสิ่งต่าง ๆ การมีงานทำเป็นที่มาของรายได้
สำหรับการดำรงชีวิต หากมองทางมุมตาร่างงานของคนเองโดยไม่มีการจ้างงานกัน
โลกที่เราอยู่กันลงไปเราถึง เียงนี้ การจ้างงานเป็นรากฐานที่สำคัญของระบบ
แรงงานในปัจจุบันคือ ระบบลูกจ้างกับนายจ้าง ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รับจ้างหรือลูกจ้าง
ซึ่งถูกจ้างมาทำ และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ว่าจ้างหรือนายจ้างซึ่งตกลงว่าจะให้
เงินจ้างหรือค่าจ้างตามเวลาที่ทำงานอยู่

๑๖ กุมภาพันธ์ (๑๖ กุมภาพันธ์ 252๐ :43) กล่าวถึงตลาดแรงงานว่า
ปัจจุบันสามารถแบ่งแรงงานออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงงานไร้ฝีมือ เป็นประชากรวัยทำงานส่วนใหญ่ของประเทศ
ที่เติบโตโดยละเลยเข้าสู่วัยทำงาน หลังไปหาทำงานนอกเขตเมืองหลวงเพื่อแสวง
หางานอาชีพทำ มีต้นทุนค่าจ้างจะต่ำที่สุดในตลาดแรงงาน

2. แรงงานกึ่งฝีมือ เป็นประชากรวัยทำงานที่มีการศึกษามัธยมศึกษา
หรือปีประถมศึกษาบางแห่งในเมืองชนบทใกล้โรงงาน หรือหลังจากพบหน้าที่
การทำงานกลับไปอุตสาหกรรมโรงงานเพื่อหาตำแหน่งงานใหม่ต่อไป

3. แรงงานฝีมือ เป็นประชากรวัยทำงานที่มีอยู่เป็นส่วนน้อยที่สุดใน
ตลาดแรงงาน เป็นบุคลากรที่มีการศึกษามัธยมศึกษาหรือปีประถมศึกษาในอาชีพ ตามแนว
ถนัดของแต่ละบุคคลมีความชำนาญเฉพาะตัว แลต้องได้มาจากการงานจากการสิ้นสุด
สัญญาจ้างงานหรือประสงค์จะเปลี่ยนอาชีพใหม่ ๆ มักก้าวหน้าและมีโอกาสได้รับ
ค่าจ้างสูงกว่าคนอื่น

สำหรับประเทศไทยเรานั้น เราปีแรงงานประเภทไร้ฝีมืออยู่เป็น
จำนวนมาก เป็นกลุ่มบุคคลที่นายจ้างต้องช่วยจัดการศึกษาให้ เรามีประชากร
ที่ปีการศึกษาอยู่ในระดับตั้งแต่ปีการศึกษาเลยถึงระดับประถมศึกษาอยู่เป็น
จำนวนเปอร์เซ็นต์ที่สูงมาก

ศุภาวลี นิตยสมหวัง (ศุภาวลี นิตยสมหวัง 2523 :262)กล่าวว่า
ปัจจุบันผู้จ้างส่วนใหญ่ได้รับสวัสดิการจากนายจ้างตามที่กฎหมายคุ้มครองแรงงาน
กำหนดไว้เท่านั้น ผู้จ้างจึงได้ปล่อยผู้จ้างไว้ฐานะการเป็นลูกจ้างยากจน
โอกาสที่จะปีกว่าเป็นอยู่ดีขึ้นเป็นไปได้ยาก เพราะรายได้ที่ไร้รับไม่สามารถ
ช่วยแบ่งเบาหนี้สินได้

๑๗ กุมภาพันธ์ (๑๗ กุมภาพันธ์ 252๐ :45) กล่าวถึงปัญหาแรงงานว่า
ปัญหาสำคัญที่เป็นปัญหาหนักอกนายจ้างทุกวันนี้ ก่อปัญหาการนัดหยุดงานและเจรจา
เป็นกลางอยู่เรื่อย ๆ การเป็นกลางนั้นก็อาจจะยืดเวลาให้ราคาส่งค่าเพิ่มขึ้น

และส่งผลไปสู่การ เบียดเบียนของข้าราชการรัฐ ในเรื่องที่ดินปลูกจางและนายจ้างกรวด
ตากวามเข้าใจกัน การ เบียดเบียนของ ๗ บ่อนค้าใหญ่ในการผูกขาดสูง
ในการราคาสูง ขาไปโค นายจ้างขาดทุนของยุคกิจการ ปลูกจางถูกปลกด
แก้ปัญหการวางงาน ในขณะเดียวกันก็มีนายจ้างบางพวกเดารักเอาเปรียบ
จ้างแรงงานถูกเกินไป สวัสดิการในปี ปลูกจางก็จะเรียกร้องและแก้ปัญหางาน
ของจะก่อให้ เกิดเสียแก่นายจ้าง ทางที่ดีทั้งสองฝ่ายควรประสานประโยชน์กัน

เขียน อัญกุล (เขียน อัญกุล 2515:21) กล่าวถึงวาทะสำคัญของ
แรงงานว่า แรงงานยังต้องที่ความสำคัญต่อไป เพราะว่าในปัจจุบันโลกจะ
วัดผลการไปเป็นอันดับ ปีการมาเกร็ดจักรกลอันทันสมัยมาในแผนแรงงาน
ขมขื่นแล้วเป็นอันมากก็ตาม ความสำคัญองแรงงานก็มีโลกเหมือนอย่างทุกอย่างใด
เพราะยัง เป็นมูลสำคัญของกฎการไร้เกร็ดจักร เกร็ดยนต์กลไกถนน ทุอย่างทั้งนั้น
โดยเฉพาะประเทศไทยเห็นด้วยมร้มกันว่า การอุตสาหกรรมจะเริ่มต้น
อย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้ การผูกพันไปเจริญถึงขนาดที่จะไร้เกร็ดจักร
ทางานมากเท่าเทียมกับประเทศที่การอุตสาหกรรมโคพัฒนาแล้ว งานส่วนใหญ่
ของโรงงานทุกแห่ง ยังต้องไว้แรงงานคนเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต

เกี่ยวกับอาชีพอิสระ

กรีสง่า กรรณสูต (กรีสง่า กรรณสูต 2521:101) ได้กล่าวหมาย
ของอาชีพ อิสระว่า อาชีพอิสระก็คืออาชีพส่วนตัวหรือการประกอบการของตนเอง
อาชีพ อิสระจะมีได้ในทุกลักษณะของงาน ในงานนั้นจะเป็นงานประเภท
เกษตรกรรม กหกรรม กิจปัทกกรรม พาณิชยกรรม หรืออุตสาหกรรม
ขนาดเล็กเป็นการประกอบการของตนเองเท่านั้น ตัวอย่างเช่น การค้าฟาร์ม
เลี้ยงสัตว์การประมง สวนผลไม้ นาถุ้ง ซุกบอเลี้ยงปลา เพาะเห็ด
ตาของ เลนเต็ก งานถักปประภะ ทรายงานขายส่ง-ขายปลีก หรืองานกาน
บริการมอบ-ประภะ วิทยุ-โทรทัศน์ เกร็ดยนต์ ข้างเรือ ข้างไฟฟ้า

ลักษณะเหล่านี้ ถ้าเป็นการประกอบกิจการของตนเองก็ถือเป็นอาชีพอิสระทั้งสิ้น ทั้งนั้นการถือว่าอาชีพใดเป็นอิสระหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะอาชีพว่าอยู่ในประเทศไทย แต่จีนถือว่าเป็นการประกอบกิจการของตนเองหรือไปรับจ้าง หรือไปรับราชการ

เลอฮิว มูร์ธิดี (เลอฮิว มูร์ธิดี 2527:135-137) ได้ศึกษาแบบฉบับการทำงานของเขาว่าโดยทั่วไปส่วนที่เกี่ยวข้องกับเขาคือประกอบอาชีพอิสระ เขาว่า

1. ภูมิหลังที่ดี ทั่วๆไปแล้วคนจีนประกอบอาชีพอิสระคือ ส่วนนิหา เขื่อกลอยตาแผนกแบบ เกยเป็นลูกจ้าง อาณาเขตของตัวเอง เรียบ อาชีพแล้วเป็นกิจการของตนเอง และเขาพาจากกิจการเล็ก ๆ ของขยาย ไหวงขึ้น เป็นคน ส่วนเหตุผลที่เลือกอาชีพนี้ก็เพราะมีความรู้ความสามารถของตนเอง สภาสมาคมของภาคภายในนครอมกวีว เอ้ออานวย ผอตอบแทนทาง เศรษฐกิจ และให้ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพนี้

2. ในความพอใจเกี่ยวกับอาชีพอิสระที่ได้อุปยี่ สรุปได้ว่า ส่วนนิหาที่มีความพอใจด้วยเหตุผลว่า เป็นงานเป็นอิสระ การเดินทางไปทำงาน สะดวกเพราะอยู่ในใกล้บ้าน ถ้าไรก็ดี ใจอยู่กับแบบคำได้สบายใจ ได้ใจ ความคิดและความสามารถของตนเอง เพราะสนุก วิถีเพี้ยนเพราะได้แยกคนมาก

3. ในความกังวลเกี่ยวกับกิจการ ปรากฏว่า ผู้ประกอบอาชีพอิสระต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับเงินลงทุน การหาตลาดขายส่ง การฝึกอบรมทางด้านต่าง ๆ การประกันราคาส่งขายจากขอความช่วยเหลือจากกรมการเกี่ยวกับสุขภาพและมารักมาโรคอื่น เกิดจากการประกอบอาชีพของคน

4. เกี่ยวกับกฎหมายทางภาษีอากร ผู้ประกอบอาชีพอิสระส่วนใหญ่ เห็นได้ว่าการประกอบอาชีพของตนมีทางแยกได้ ที่ว่างานหนึ่งก็คิดว่า ไม่แน่ว่าอนาคตก็ยากลำบากไปเรื่อย ๆ นอกนั้น มีจำนวนน้อยที่เห็นว่าอาชีพของตน ไม่สู้ดีทางแง่ใดเลย ผู้ที่เห็นว่ากิจการของตนมีสิทธิการขายประกอบว่า

เพราะโดยอุบายนี้เองที่ ผู้คนขายกวักกร และมีความรู้ในอาชีพนี้ ทำให้ได้
ตลอดชีวิต ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่ควรมีอาชีพนี้เลย เพราะประชาชนไม่นิยม
และชาววัดอุดมใน บรรณาคี

5. ผู้ประกอบอาชีพนี้ส่วนนี้ใหญ่เกินไปมีหลักการและอุดมการณ์
ในการค้าขายวิวัฒนาการ ตามประวัติของถนน ถึงขั้น จึงให้คำแนะนำที่เป็นคติ
สำหรับผู้นับ ถือว่าประกอบอาชีพนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับคนไว้อย่างกว้างขวาง และ
น่าสนใจ เช่น อย่าให้เวลาว่างโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าพอมีเวลาว่างคนขาย
เพราะรายได้ก็ กว้างขวางทางงาน ต้องหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ขยันทำงาน
และไม่หาความรู้แบบเดิม หากหาเฉพาะ ๆ ว่ามีจักรอาชีพนี้ทำให้เด็ก
กวักกรคนใด เห็นว่าจะรอบคอบ และควรรู้จักเวลา

ถ้าสังเกต การรุดต (แบบสง่า กรมยศ 2521 : 103) กล่าวถึงสาเหตุที่
ทำให้ผู้ค้าเร็วการศึกษามากขึ้นประกอบอาชีพนี้ เพราะ

1) ความนิยมของสังคมปัจจุบัน มัธยม ยกลอง ให้ทุนข้าราชการ
ข้าราชการที่เกียติเป็นใหญ่ และเป็นที่มาที่ค่าเมื่ออาชีพอื่น จะเห็นได้ว่า
หนังสือพิมพ์ วัยนี้ ใครสักคน จะออกข่าวข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ไปทำงานสำคัญ
อยู่เสมอ สิ่งเหล่านี้จะมีความสำคัญต่อการให้ยอมรับ เป็นข้าราชการตั้งแต่เล็กเพราะ
อยากเป็นเขา นี่จึงเสี่ยงเกินไปบาง

2) การเสี่ยงต่อการขาดทุน ในอาชีพนี้เองจะเป็นการประกอบการ
ด้วยตนเองจนต้องมีการเสี่ยงต่อการขาดทุนมากกว่าอาชีพรับจ้างและรับราชการ

3) ไม่มีการผูกพันกับคนที่ถืออาชีพนี้ไว้สละปากก่อน การผูกพัน
ทัศนคติในเปลี่ยนความนิยมเขาได้แรง เขาว่าถ้าการรัฐบาลเขาสูงจากเอกชน การ
รับจ้างได้มีการตกลงแล้วสมควร แต่ยังไปมีการผูกพันในทัศนคติอาชีพนี้ไว้สละ

4) การจัดการศึกษาไปไกลแผน เปิดการทางานโดยเฉพาะอาชีพนี้ไว้สละ

5) หากประกอบการนี้เป็นการประกอบการค้า อาชีพนี้เองจะทั้งหลายจะมี
การซื้อขายแลกเปลี่ยน เกี่ยวเนื่องกับการค้าเกือบทั้งสิ้น ถ้าหากพื้นเพของนักเรียน

ไปอาศัยอยู่ในอาชีวนั้น นักเรียนที่ขาดความรู้และการปลูกฝัง ไปมีประสบการณ์
ในการประกอบกิจการค้าขาย มาจากวิชาในการประกอบอาชีพอิสระ และหันเข้าหา
งาน ที่ง่ายกว่า เชื่องช้อยและดีกว่าต้องมาทำการค้าอย่างกว้าง

๐) ผู้ประกอบการของตนเองเองเองมีคุณสมบัติหลายประการ เช่น ความรู้
ในการจัดการ ความรู้และความฉลาดประกอบการ ในการประกอบการค้า รวมทั้ง
เงินทุน และในแง่ของผลการค้า ดังต่าง ๆ แต่ในที่นี้อาชีวนั้นมาจากการและ
ในอาชีวนั้นรับจ้างไม่ต้องการขาย

เพศกับถิ่นนิยมในอาชีวนั้น

ดิพบอย และแอนเดอร์สัน (Dipboye and Anderson.1954: 121
-124) ได้ศึกษาถิ่นนิยมในอาชีวนั้น ของนักเรียนเกรด ๖ และเกรด 12 ในโรงเรียน
มัธยมร่วมกลาง รัฐนวยอริก พบว่านักเรียนชายเลือกถิ่นนิยมในอาชีวนั้นทางด้าน
บริหารโลสูง ความก้าวหน้าในการทำงานและความรับผิดชอบในการทำงานส่วนนักเรียน
หญิงเลือกถิ่นนิยมในอาชีวนั้นทางด้านนี้เกี่ยวกับสังคม ความชำนาญในอาชีวนั้น
การทำงานร่วมกับผู้อื่น และสภาพของการทำงาน

กริบบอน และโลเนส (Gribbon and Lohnes.1965: 248-252)
ได้ศึกษาการ เปลี่ยนแปลงถิ่นนิยมในอาชีวนั้นของเด็กมัธยมโดยศึกษาาระยะยาวตั้งแต่
ปี ค.ศ. 1958-1963 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชาย-หญิง ในเมืองบอสตัน 111 คน
โดยการสัมภาษณ์แบบรายสัปดาห์ 43 ข้อในถิ่นนิยม 12 ด้าน พบว่านักเรียนชาย
เลือกถิ่นนิยมด้านรายได้และมีเกียรตินักเรียนหญิงเลือกถิ่นนิยมด้านการติดต่อสัมพันธ์
การบริการสังคม

กูเกอร์ (Cooker.1972: 611) ได้ศึกษากถิ่นนิยมในอาชีวนั้นของนักเรียน
ชายหญิงเกรด 4, 5 และเกรด 6 จำนวน 240 คนโดยใช้ แบบสำรวจถิ่นนิยมใน
อาชีวนั้นพบว่า นักเรียนชายเลือกถิ่นนิยมด้านการมีอำนาจมีกับมิตรและเงิน
มากกว่าหญิงมองเลือกถิ่นนิยมทางด้านการงานถึงประโยชน์ผู้อื่น

จกธวารี เนตรนา (จกธวารี เนตรนา 2513 62-65) ได้มา
เปรียบเทียบกับทางอาชีวศึกษาที่เรียนนั้น ม. 3 โรงเรียนวังยางแบบปร สบ
เขตการศึกษาที่ 1 ก่อนโรงเรียนเรามีมาดศึกษาก่อน 212 คนสุนาวีวิทยาคัย
231 คนในแบบสอนตามมาตรฐานประจำภาคและแบบสอนตามรายแปด พบว่า
นักเขียนมีค่าเฉลี่ยทางอาชีวศึกษาเรื่องความก้าวหน้า เกี่ยวกับ ข้อเขียน ทางด้าน
บริการสังคม งานทางเป็นผู้นำ การเป็นอิสระความมั่นคง ปอดอกกับ
รายได้ และความพอใจในการดำรงชีวิต ธรรมชาติ และเหนือกว่านักเรียนสาขา
อาชีพบริหารการ เน กฐ แพทย์ พยาบาล ทหาร ตำรวจ และอาชีพบริหารการ
อื่น ๆ ซึ่งค่าเฉลี่ยทางความมั่นคงปลอดภัยสูง นักเขียนได้สนใจอาชีพอิสระ
ที่ก้าวหน้าทางรายได้สูงกว่านักเขียนที่สนใจอาชีพอื่น

พชรทราย นมขุนทด (พชรทราย นมขุนทด 2513 53-57) ได้ศึกษา
การ เลื่อนกว่าชีพของนักเขียนนิพนธ์วิทยานิพนธ์มาตอนปลาย ในจังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา
2513 โดยศึกษาตัวนักเขียนนิพนธ์วิทยานิพนธ์ปี 5 สายวิชาชีพ และนิพนธ์
วิทยานิพนธ์ปี 6 รายอาชีพ กับนักศึกษาคณะปีที่ 2 ความหวังแบบ 271 คนโดยมี
แบบสอบถาม 2 ชนิดคือ แบบสอบถามความพอใจในอาชีพและแบบทดสอบ
บุคลิกภาพ พบว่านักเขียนสายอาชีพเกี่ยวกับทางเทคนิควิทยา เน
วิศวกร ทางเทคนิคและทางอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากที่สุด รองลงมาได้แก่อาชีพ
ทหาร ตำรวจ ข้าราชการ และนักธุรกิจ อาชีพที่นักเขียนสายอาชีพน้อยได้แก่
อาชีพเกี่ยวกับงานทางช่าง เช่น เกษตรกรรม ทางสำรวจ เกษตรกร และธุรกิจ
ตัวแทนนายหน้า ผู้จัดการร้านค้า ข้าราชการไทย และ ทำงานเกินเวลา
นักเขียนสายอาชีพเกี่ยวกับอาชีพที่บริการ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ พยาบาล
สถาปนิก และนักเขียน อาชีพที่นักเขียนสายอาชีพน้อยได้แก่ อาชีพเกี่ยวกับ
เทคนิควิทยา งานทางช่างและธุรกิจ

ชวาคี บางตรน (ชวาคี บางตรน 2515 81-85) ได้มาศึกษา
กับการ เลื่อนกว่าชีพของนักเขียนนิพนธ์วิทยานิพนธ์มาตอนปลายในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

พบว่าอาชีพที่นักเรียนอยากจะทำมากที่สุดคือ แพทย์ เภสัชกร วิศวกร นักวิทยาศาสตร์ รองลงมาคืออาชีพรับราชการ ส่วนนักเรียนบางคนยังไม่มีความสนใจเกี่ยวกับอาชีพใดเลย

ประมวล วนชากร (ประมวล วนชากร 2520:116-118) ได้ศึกษา
การเปลี่ยนแปลง และ การเลือกอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
โรงเรียนมัธยมของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์จำนวน 531 คน โดยใช้แบบ
สอบถามรวบรวมข้อมูล แบบว่าหญิง ปีการศึกษาในวาระที่ สถานความมั่นคงปลอดภัยมากกว่า
ชาย เพราะชายมีกาน้ำดื่มคานมีอำนาจและ เป็นผู้นำมากกว่าหญิง

ชุดีรัตน์ จักรวรรดิกุล (ชุดีรัตน์ จักรวรรดิกุล, 2523 : 121-123) ศึกษา
ในเด็กและอยู่ปกครองจำนวน 712 คน พบว่านักเรียนมีกานขมในคานเก็บรตุยค
วอเสียงแะความกาวหนาบกที่สุด นักเรีขนขามมีกานขมในอาชีพรากคาน
ความบิลาขาม ะการไปณูนาแะคานความสามารถมากกวาเด็กหญง ส่วน
นักเรีขนถึงปีกานขมในอาชีพรากคานเก็บรตุยควอเสียง แะความกาวหนา
คานการบิการสังขญแะ ขาวานกัขมคานความมีกานขมปาดคัยในอาชีพร
กานความบิสรแะคานความมีระเมีขนมากกว่าเด็กหญง

สบบทความรู้การวิจัย

1. นักเขียนที่มีระดับ เหตุผล เชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพ
รับราชการแตกต่างกัน
2. นักเขียนที่มีระดับ เหตุผล เชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพ
รับจ้างแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีระดับเหตุผล เจริญธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพ
อิสระแตกต่างกัน

4. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกัน

5. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกัน

6. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกัน

7. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ทตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกัน

8. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ทตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกัน

9. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
ทตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกัน

10. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
เหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกัน

11. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
เหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกัน

12. นักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรื่องที่มีเหตุผล เจริญธรรมระดับ
เหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการเก็บการศึกษากันกว่า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากันกว่าวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2529 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 504 คน เป็นชาย 211 คนหญิง 293 คนจากโรงเรียน 4 โรงเรียน 15 ห้องเรียน

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบชั้น (Stratified Random Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

1. แบ่งพื้นที่ในกรุงเทพมหานครออกเป็น 2 ผังคือผังตะวันออกกับผังตะวันตก โดยให้แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นเส้นแบ่ง
2. แบ่งพื้นที่ในแต่ละผังออกเป็น 2 ส่วนโดยถือเกณฑ์ว่าเขตพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่นอกกว่าร้อยละ 2.5 ของประชากรต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร เป็นเขตชานเมือง ถ้ามีประชากรอาศัยอยู่นอกกว่าร้อยละ 2.5 ของประชากรต่อพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตรถือเป็นเขตในเมือง

3. สุ่มโรงเรียนมาพื้นที่ละ 1 โรงเรียนดังนี้

ชานเมืองผังตะวันออก	1 โรงเรียน
ในเมืองผังตะวันออก	1 โรงเรียน
ชานเมืองผังตะวันตก	1 โรงเรียน
ในเมืองผังตะวันตก	1 โรงเรียน
รวมทั้งหมด	4 โรงเรียน

4. สุ่มนักเรียนในแต่ละชั้นมา 1 ห้อง คำนับใน 1 โรงเรียน
 วิทยาลัยครูอย่างป็นนักเรียนมัธยมปีที่ 1 จำนวน 1 ห้องเรียนมัธยมปีที่ 3
 จำนวน 1 ห้องเรียนมัธยมปีที่ 5 จำนวน 1 ห้องเรียน

ไ้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไ้ในการศึกษาตามรายละเอียดแสดงใน
 ตาราง 1 ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงรายละเอียดกลุ่มตัวอย่าง

พื้นที่	เขต	โรงเรียน	ชั้น	จำนวน		รวม
				ชาย	หญิง	
ชานเมือง ฝั่ง ตะวันออก	บางเขน	ฤทธิวรวัฒลัย	ม.1	24	25	49
			ม.3	26	22	48
			ม.5	3	26	29
ในเมือง ฝั่ง ตะวันออก	พระนคร	วัดสังเวช	บ.1	15	28	43
			บ.3	18	36	54
			ม.5	9	38	47
ชานเมือง ฝั่ง ตะวันตก	คลองจั่น	ปากน้ำวัฒคม	ม.1	31	33	64
			ม.3	10	21	37
			ม.5	22	17	39
ในเมือง ฝั่ง ตะวันตก	บางกอกน้อย	วัดนาบโรง	ม.1	16	17	33
			ม.3	16	20	36
			ม.5	15	10	25
		รวม		211	293	504

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงและปรับปรุง
เพื่อรวบรวมข้อมูลปี 3 ตอนคือ

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังผู้ตอบ
2. แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
3. แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพ

ลักษณะแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามประวัติส่วนตัว เวน เกศ ชั้นที่เรียน
อายุ โรงเรียน เป็นอัน แบบสอบถามตอนนี้ให้ผู้ตอบเขียนเครื่องหมาย ✓
ลงใน ☐ และเติมข้อความสั้น ๆ ลงบนที่ว่างเหนือ ดังตัวอย่าง
โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ และเติมข้อความ
ลงบนที่ว่างเหนือ. ตามความเป็นจริงของท่าน

1. โรงเรียน . . . มัธยมปีที่ . . .
2. อายุ . . . ปี
3. เวน ☐ ชาย ☐ หญิง

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

แบบสอบถามตอนนี้เป็นแบบสอบถามที่วัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ตามชั้นของจริยธรรม 6 ชั้นของโกลเบอร์เกอร์ ดังนั้นแบบสอบถามแต่ละข้อจะมี
6 ตัวเลือก ในแต่ละตัวเลือกจะบ่งชี้ถึงการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมชั้นใด
ชั้นหนึ่งใน 6 ด้านตามทฤษฎีของโกลเบอร์เกอร์ ผู้ตอบเลือกตอบข้อใดก็ได้ที่เห็น
ตรงกับชั้นของจริยธรรมในข้อนั้น แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ โดยนำมา
จากแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ วีร ทัศ นิตย์ ซึ่งมี
ความเชื่อมั่น 0.8126 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาได้รับการยอมรับจาก
ตรวจสอบจาก ผศ. ดร. กวณกรณ์ พันธุมนาวน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามแต่ละข้อมีชั้นของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ 6 ชั้น
จึงมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำตอบชั้นที่ 1	ให้	1	คะแนน
คำตอบชั้นที่ 2	ให้	2	คะแนน
คำตอบชั้นที่ 3	ให้	3	คะแนน
คำตอบชั้นที่ 4	ให้	4	คะแนน
คำตอบชั้นที่ 5	ให้	5	คะแนน
คำตอบชั้นที่ 6	ให้	6	คะแนน

แบบสอบถามมี 30 ข้อ ดังนั้นพิสัยของคะแนนแต่ละคนจึงอยู่ในช่วง
คะแนน 30-180 คะแนน สามารถวัดกันเข้ากลุ่มตามระดับจริยธรรมของ
โกลเบิร์ก 3 ระดับ ตามเกณฑ์ดังนี้

1. กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่ใดคะแนน
ระหว่าง 30-89.4 คะแนน จัดอยู่ในกลุ่มระดับก่อนกฎเกณฑ์
 2. กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่ใดคะแนน
ระหว่าง 89.5-149.4 คะแนน จัดอยู่ในกลุ่มระดับทำตามกฎเกณฑ์
 3. กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่ใดคะแนน
ระหว่าง 149.5-180 คะแนน จัดอยู่ในกลุ่มระดับเหนือกฎเกณฑ์
- ตัวอย่างแบบสอบถามตอน 2

1. ชายคนหนึ่งขับรถด้วยความเร็วสูง เพื่อนำคนเจ็บหนักไปส่ง
โรงพยาบาลแต่บังเอิญรถติดไฟแดง ถ้าเขาเป็นชายคนนั้น เขาจะ
หยุดรถตามกฎจราจร เพราะ

- ก เป็นหน้าที่ของชาวเขาที่จะต้องช่วยรักษากฎหมาย
- ข เป็นการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่ยอมกาตารวจรจริง
- ก การฝ่าฝืนกฎเป็นการกระทำของผู้อยู่ในเขตเขาเบาปัญญา
- ง ชีวทัศน์กันเดียวมีกานอบกวนวิทัศน์วัน ๆ หลากคนรวมกัน
- จ ชาวเขาต้องการให้คนอื่น ๆ เห็นว่าชาวเขาเป็นนักซัดรตที่ตี
- ฉ เป็นการป้องกันไม่ให้ชาวเขาได้รับบาดเจ็บเนื่องจากโรคอาจ
- ชนกับกันอื่น

ถ้าผู้ตอบเลือกตอบว่า ก. ถือว่า 1 เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 4 จึงให้คะแนน 4 คะแนน ผู้ตอบใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมเช่นนี้ 30 สถานการณ์ จากนั้นผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแล้วรวมคะแนนทั้งหมด เพื่อจัดเขาอยู่ในกลุ่มระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับใดในระดับหนึ่งต่อไป

๓. แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ปีความเชื่อมั่น 0.9475 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับมีการะหว่าง 0.2341-0.8596 แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง มีความเชื่อมั่น 0.9114 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน รายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับมีการะหว่าง 0.2154-0.7665 แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพอิสระมีความเชื่อมั่น 0.9821 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน รายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับมีการะหว่าง 0.2253-0.8681

แบบสอบถามนี้เป็นมาตราส่วนที่สร้างขึ้นตามแนวของมาตราส่วนแตกต่างเชิงภาษา (Semantic Differential Scale) ซึ่งใช้วัดความแตกต่างของการบรรยายลักษณะต่างๆ เป็นตัววัด วิธีการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอนของ Osgood, Suci & Tannenbaum (1957) มีองค์ประกอบของถ้อยคำ 3 องค์ประกอบคือ

ก) องค์ประกอบเชิงประ.เมินค่า (Evaluative Factor) คือ
องค์ประกอบแสดงค่านการประเมินค่าคุณกัณฑ์ เช่น

ชอบ - เลียด
นาประกอบอาชีพ - ไม่นาประกอบอาชีพ
สกปรก - สะอาด

ข) องค์ประกอบเชิงอำนาจ(Potency Factor) คือองค์ประกอบ
ที่มีค่าแสดงออกคาน กำลัง อำนาจ พลัง กัณฑ์ภาพ เช่น

มีอันตราย - มีความปลอดภัย
ใอำนาจมาก - ใอำนาจน้อย
ใความกล้าหาญสูง - ใความกล้าหาญต่ำ

ค) องค์ประกอบเชิงเคลื่อนไหว(Activity Factor) คือ
องค์ประกอบที่มีค่าแสดงออกคานกิจกรรม การเคลื่อนไหว เช่น

เรวอน - เป็นหลักอง
ใความขยันสูง - ใความขยันต่ำ

การสร้างแบบสอบถาม ทศนคกคอาชีพรับราชการ อาชีพรับจ้าง อาชีพอิสระ
ผู้วิจัยคาเน้นการตามาคัมขั่นตอนของ Osgood, Suci &
Tannenbaum ซึ่งมีขั่นตอนดังนี้

1. ส้ารวจหาความหมายของกาและกลุ่มกาที่เป็นการบรรยายลักษณะ
แต่ละอาชีพ โดยใให้นักเรียนระดับมัธยมปีที่ 1 มัธยมปีที่ 3 มัธยมปีที่ 5
ซึ่งมีลักษณะ เหมือนกลุ่มก้าอย่าง เขียนการบรรยายแสดงถึงลักษณะส้ากัฏอาชีพนั้น ๆ

การบรรยายลักษณะอาชีพ รับราชการ

เป็นอาชีพที่ 1. _____

2. _____

2 หากความดีของกาและกลุ่มกาที่บรรยายลักษณะอาชีพนั้น ๆ

3. กัดเลือกการบรรยายลักษณะอาชีพ ที่อาจแสดงถึงทัศนคติต่ออาชีพนั้น ๆ ใดอย่างชัดเจน แล้วหาการบรรยายที่มีความหมายตรงข้ามกับกาที่เลือกไว้แล้วแต่ละกา

4. จากที่กัดเลือกไว้แล้วจำนวน 43 กุ่กา, นากาบรรยายแต่ละกที่ีความหมายตรงกันข้ามมาสร้างเป็นมาตราส่วน 7 ของ และเรียงลำดับเป็นข้อสอบก่อนหลังโดยการสุ่ม สลับกาที่วัดทัศนคติเป็นบวกและลบทั้งสองข้างจำนวนพอถัน

5. นาแบบสอบถามไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 มัธยมปีที่ 3 มัธยมปีที่ 5 โรงเรียนศรีพาทา จำนวน 112คนเป็นชาย 49คน หญิง 63 คน แกว่ให้กะแนขตาขเกนคการให้กะแนขถันนี้

เนื่องจากลักษณะแบบสอบถามประกอบด้วยกาแสดงลักษณะอาชีพเป็นก ๆ ีความหมายตรงกันขเม ในนักเรียนกา $\times$ ลงทับตัวเลหโกตัวเลหหนึ่งที่อยู่ระหว่างกาแสดงลักษณะอาชีพแต่ละก เพื่ออธิบายลักษณะอาชีพที่กำลังพิจารณา

ตัวอย่างการตอบ สมบคว่านักเรียนกำลังพิจารณาแสดงลักษณะกหนึ่งของอาชีพ รับราชการ

		อาชีพ	รับราชการ	ปัดลักษณะดี	
มีเกียรติ		3	2	1	0
		-1	-2	-3	ไรเกียรติ
ถ้านักเรียนตอบ	~~3~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการมีเกียรติมากที่สุด			
ถ้านักเรียนตอบ	~~2~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการมีเกียรติมาก			
ถ้านักเรียนตอบ	~~1~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการมีเกียรติ			
ถ้านักเรียนตอบ	~~0~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกอะไร หรือเป็นกลาง			
ถ้านักเรียนตอบ	~~-1~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการไรเกียรติ			
ถ้านักเรียนตอบ	~~-2~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการไรเกียรติมาก			
ถ้านักเรียนตอบ	~~-3~~	แสดงว่านักเรียนรู้สึกวอาชีพรับราชการไรเกียรติมากที่สุด			

ให้คะแนนแบบสอบถาม โดยให้คะแนนจากซ้ายไปขวาเป็น เจ็ด
หก ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง ตามลำดับจากซ้ายไปขวา โดยมี
ซ้ายมืออยู่ซ้าย ให้คะแนนจากซ้ายไปขวาเป็น หนึ่ง สอง สาม สี่
ห้า หก เจ็ด ตามลำดับจากซ้ายไปขวา โดยขวามืออยู่ขวา/

6. หาอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถามด้วยสถิติ t-test
โดยแบ่งกลุ่มที่ใดคะแนนสูง 25% ใดคะแนนต่ำ 25% แล้วหาความแตกต่าง
เฉลี่ยและความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม จากนั้นใช้สูตร (Guilford
1959 184)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$ แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$ แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_H^2 แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	s_L^2 แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

7. หาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ของคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของแบบสอบถามทั้งฉบับจากสูตร
Pearson Product - Moment Correlation Coefficient
(Garrett, 1969 143)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับ คะแนนทั้งฉบับ
	X	แทน	ผลรวมของคะแนนรายข้อ
	Y	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งฉบับทุกฉบับ
	ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนรายข้อ กับคะแนนทั้งฉบับ
	ΣX^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนรายข้อ
	ΣY^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งฉบับ
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากตาราง
โดยมีค่า 0.1946 ที่ระดับนัยสำคัญ .05

8 หากความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา
(α - coefficient) จากสูตร (Cronbach, 1970 161)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_1^2}{S_t^2} \right]$$

α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
$\sum S_1^2$	แทน	ผลรวมความแปรปรวนรายข้อ
S_t^2	แทน	ความแปรปรวนแบบสอบถามทั้งฉบับ

จะได้แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คงที่ได้แสดงไว้ในภาคผนวก

การเก็บข้อมูล

1. ติดต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทสหศึกษาที่สุ่มตัวอย่างไว้ โดยนำจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ หนังสือขอความอนุเคราะห์จากกองการมัธยม กรมสามัญศึกษา ไปแสดงแจ้ง ความประสงค์ของการสอบ ขอนัดวัน เวลาที่จะทดสอบเด็กนักเรียน ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกและความร่วมมือจากทางโรงเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยไปติดต่อถามตนเอง
2. หลังจากผู้วิจัยได้ติดต่อกับโรงเรียนและนัดหมายวัน เวลา แล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง
3. อธิบายความหมาย และวิธีการตอบคำถามให้ทราบอย่าง ชะเอียด จากนั้นแจกแบบสอบถามให้ทำ
4. เก็บเลือกแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา เฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ ไว้วิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความแปรปรวน (S^2) ของทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ หลังจากแบ่งกลุ่มตามเกณฑ์ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมเป็น 3 ระดับแล้ว
2. เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติต่ออาชีพ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน 3 ระดับ ด้วย F-test
3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออาชีพ ($\bar{X}$) ระหว่าง นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเดียวกัน โดยใช้ สถิติ t-test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าเฉลี่ย (ลวน สายยง และอังภา คันทิวรานนท์ 2515:51)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูล

1.2 หาค่าความแปรปรวน (ลวน สายยง และอังภา คันทิวรานนท์ 2515:100)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ

S^2 แทน ค่าความแปรปรวน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนข้อมูล

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของทัศนคติแต่ละอาชีพระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน 3 ระดับด้วยสถิติ F-test จากสูตร (Winer, 1971:785)

$$F = \frac{MS_A}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ค่าที่กระจายใน F-distribution
 MS_A แทน Mean Square ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
 MS_B แทน Mean Square ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
 ถ้า ผลรวมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง จะทดสอบ
 ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธี t - method เพื่อจำนวน
 ตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ t - method เพื่อจำนวน
 ตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่างไม่เท่ากัน

3. ทดสอบความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติค่าเอฟ
 (F - test) เพื่อพิจารณาว่าค่าที่ค่าที่ (T - test) ที่เหมาะสมควรไป

จากสูตร (Lindquist 1956 : 6)

$$F_{\max} = \frac{s_1^2}{s_2^2} \quad df = n_1 - 1, n_2 - 1$$

เมื่อ $F_{\max}$ แทน ค่าที่กระจายใน F-distribution
 s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
 โดยที่ $s_1^2 > s_2^2$

เพื่อทดสอบว่าในกรณีนี้

$s_1^2 = s_2^2$ จะทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 สองกลุ่มโดยใช้สถิติค่าที่ (t - test) จากสูตร (ชูเกียรติ วงศ์รักษา 2527 : 170)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อทดสอบแล้วพบว่ากรณีนี้ 2

$\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ จะทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

ตัวอย่างสองกลุ่มโดยวิธีทดสอบค่าที (t-test) จากสูตร (ดูวิธีอ้างอิงหน้า 2527:180)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\frac{(s_1^2/n_1)^2}{n_1-1} + \frac{(s_2^2/n_2)^2}{n_2-1}}{\frac{(s_1^2/n_1)^2}{n_1-1} + \frac{(s_2^2/n_2)^2}{n_2-1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติการกระจาย t-distribution
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	s_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1
	s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 2
	n_1	แทน	จำนวนตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน	จำนวนตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่างที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกและเป็นที่เข้าใจตรงกัน ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้ คือ

X	แทน	คะแนนดิบ
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยยกกำลังสอง
∞	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นักเรียนที่มีระดับ เหตุผลเชิงจริยธรรมเหมือนกันมีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ อย่างไร

เพื่อหา นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับพหุภาพกฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ อาชีพรับจ้างและอาชีพอิสระไปในทิศทางใด มากน้อยเพียงใด

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการพิจารณาว่านักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมของแคะระดับมีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ อย่างไร

ช่วงของคะแนนเฉลี่ยที่แสดงว่านักเรียนมีทัศนคติอย่างไรต่ออาชีพ

1. เจริญสูงสุด	คือช่วงที่มีค่าต่ำกว่า 1	50 ลงมา
2. เจริญมาก	คือช่วงที่มีการระหว่าง	1 50-2 49
3. เจริญ	คือช่วงที่มีค่าระหว่าง	2 50-3 49
4. เป็นกลาง	คือช่วงที่มีการระหว่าง	3 50-4 49
5. เจริญน้อย	คือช่วงที่มีการระหว่าง	4 50-5 49
6. เจริญน้อยมาก	คือช่วงที่มีการระหว่าง	5 50-6 49
7. เจริญน้อยที่สุด	คือช่วงที่มีค่ามากกว่า	6 49 ขึ้นไป

ตาราง 2 แสดงภาวะคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนทั้งหมด ตามจุดมุ่งหมายข้อ 1

ระดับ เหตุผล เชิงจริยธรรม	ทัศนคติ ต่อ อาชีพ	จำนวน *		ภาวะคะแนน เฉลี่ย
		ชาย	หญิง	
ก่อนกฎเกณฑ์ (48 คน)	รับราชการ	24	24	5.13
	รับจ้าง	22	23	4.62
	อิสระ	20	23	4.78
ทำตามกฎเกณฑ์ (361 คน)	รับราชการ	139	212	5.46
	รับจ้าง	134	203	4.64
	อิสระ	121	197	4.86
เหนือกฎเกณฑ์ (95 คน)	รับราชการ	39	56	5.50
	รับจ้าง	38	56	4.70
	อิสระ	35	54	4.96

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพทุกอาชีพในเชิงนิมิต ส่วนนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติเชิงนิมิตมากต่ออาชีพรับราชการ และมีทัศนคติเชิงนิมิตต่ออาชีพรับจ้างกับอาชีพอิสระ

* จำนวนนักเรียนที่ให้อะไรสมบูรณ

ตาราง 3 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างกลุ่มนักเรียน
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ และ
ระดับเหนือกฎเกณฑ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	5202.6	2604.8	2.9478
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	491	433856.4	883.62	
รวม	493	439066.0		

$$F_{05}(2, 491) = 3.00$$

จากตาราง 3 พบว่าทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างกลุ่มที่มี
เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ ระดับ
เหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง
ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 4 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มี
เหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ และ
ระดับเหนือกฎเกณฑ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1530.13	765.06	.6064
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	473	596773.87	1261.68	
รวม	475	598304.0		

$$F_{05}(2, 473) = 3.00$$

จากตาราง 4 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไขข้อสงสัยเกี่ยวกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 5 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1942.71	971.37	1.1582
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	447	374869.21	838.63	
รวม	449	376811.95		

$$F_{.05(2, 447)} = 3.00$$

จากตาราง 5 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับทำตามกฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไขข้อสงสัยเกี่ยวกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 6 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	24	168.00	1040.31	0.544
เพศหญิง	24	171.21	594.61	

$$t_{.05, 46} = 2.021$$

จากตาราง 6 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 7 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	22	176.92	689.18	4.11 *
เพศหญิง	23	148.95	910.77	

$$t_{.05, 43} = 2.021$$

จากตาราง 7 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเด็กชายมีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างดีกว่าเด็กหญิง

ตาราง 8 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับ
เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	20	169.3	1105.41	0.5962
เพศหญิง	23	165.56	822.60	

$$t_{05,41} = 2.021$$

จากตาราง 8 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชาย
กับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 จึงได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 9 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับ
เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	139	181.85	1720.72	0.7961
เพศหญิง	212	178.75	577.70	

$$t_{05,100} = 1.260$$

จากตาราง 9 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียน
เพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับตามกฎเกณฑ์ แตกต่างกัน
อย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 10 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนเพศชาย กับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับหาค่าตามกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	134	167.00	1449.32	2.0654 *
เพศหญิง	203	158.16	1499.05	

$$t_{.05, 335} = 1.960$$

จากตาราง 10 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับหาค่าตามกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเด็กชายมีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างดีกว่าเด็กหญิง

ตาราง 11 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชาย กับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับหาค่าตามกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	121	170.23	785.36	0.0173
เพศหญิง	197	170.29	967.32	

$$t_{.05, 316} = 1.960$$

จากการวาง 11 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับหาค่าตามกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 12 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียน
เพศชายกับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	39	180.64	561.13	0.3689
เพศหญิง	56	182.39	454.21	

$$t_{05,93} = 2.000$$

จากตาราง 12 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่าง
เพศชายกับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 13 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียนเพศชาย
กับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
เพศชาย	38	156.63	316.35	2.9851 *
เพศหญิง	56	172.68	415.42	

$$t_{05,62} = 2.000$$

จากการตาราง 13 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียน
เพศชายกับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดย
นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างดีกว่านักเรียนชาย

ตาราง 14 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชาย กับ เพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
เพศชาย	35	170.03	296.97	1.5469
เพศหญิง	54	177.55	820.33	

$$t_{.05, 86} = 2.000$$

จากตาราง 14 ปรากฏว่าทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่ออาชีพรับราชการ อาชีพรับจ้าง อาชีพอิสระ โดยในแต่ละอาชีพนั้นจะเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่าง ๆ กัน และเพศต่างกัน

ความมุ่งหมายในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมเหมือนกัน มีทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ อย่างไร

2. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

3. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างต่างกันหรือไม่

4. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนที่มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

5. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

6. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่

7. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

8. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระบับท่าตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

9. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระบับท่าตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่

10. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระบับท่าตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

11. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระบับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการแตกต่างกันหรือไม่

12. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระบับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันหรือไม่

13. เพื่อศึกษาว่า นักเรียนเพศชายกับเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระบับเหนือกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพอิสระแตกต่างกันหรือไม่

วิธีการในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ กระทบกับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 มัธยมปีที่ 3 มัธยมปีที่ 5 ปีการศึกษา 2529 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 504 คนเป็นชาย 211 คนเป็นหญิง 293 คน

(2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามภูมิลำเนาของผู้ตอบ เช่น เพศ ชั้น อายุ ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมมีทั้งหมด 30 ข้อในแต่ละข้อมี 6 คำเลือก ในแต่ละคำเลือกแสดงถึงการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมชั้นใดชั้นหนึ่งใน 6 ชั้นตามทฤษฎีของโกดเบอร์ก ซึ่งนามาจากแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ วีร์คันด์ พัททิกซ์ ซึ่งมีความเชื่อมั่น 0.8126 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดย ผศ.ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน

ตอน 3 เป็นแบบสอบถามที่นักก่ออาชีพ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่าแบบมาตราส่วนแตกต่างเชิงภาษา (Semantic Differential Scale) ผู้ตอบเลือกตอบตามขาราวส่วนที่มี 7 ขอบ โดยแบ่งทัศนคติออกเป็น 3 อาชีพคือ ทัศนคติต่ออาชีพรับราชการปี 33 ขอ ค่าความเชื่อมั่น .9475 ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างมี 35 ขอ ค่าความเชื่อมั่น .9114 ทัศนคติต่ออาชีพอิสระมี 35 ขอ ค่าความเชื่อมั่น .90821 มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายการกับคะแนนทั้งฉบับ โดยทัศนคติต่ออาชีพรับราชการมีค่าระหว่าง 0.2341-0.8596 ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างมีค่าระหว่าง 0.2145-0.7665 ทัศนคติต่ออาชีพอิสระมีค่าระหว่าง 0.2253-0.8681

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสถิติพื้นฐานได้แก่คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความแปรปรวน (S^2) ของคะแนนทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง ทัศนคติต่ออาชีพอิสระ ของกลุ่มตัวอย่าง
2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ทัศนคติต่อแต่ละอาชีพ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน 3 ระดับ โดยใช้ F-test
3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อแต่ละอาชีพระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเดียวกันด้วยสถิติ t-test

สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า

1. นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับท่าตามกฎเกณฑ์ มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ ทัศนคติต่ออาชีพรับจ้าง และทัศนคติต่ออาชีพอิสระในเชิงนิมิต ส่วนนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม

ในระดับน้อยกว่าเกณฑ์ มี คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล (เงินรางวัลมาก)
เพราะตัดสินจากคะแนนที่ได้รับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเงื่อนไข

๒. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียนที่มีเหตุผลเชิง
จริยธรรมในระดับก่อนเกณฑ์ ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และระดับ เกณฑ์
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

๓. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียนที่มีเหตุผลเชิง
จริยธรรมระดับก่อนเกณฑ์ ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และระดับ เกณฑ์
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

๔. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม
ระดับก่อนเกณฑ์ ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และระดับ เกณฑ์
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

๕. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรียบเทียบกับ
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับก่อนเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05

๖. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรียบเทียบกับ
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

๗. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรียบเทียบกับ
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

๘. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียน เปรียบเทียบกับ
เปรียบเทียบกับที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

๙. คะแนนต่ำกว่า ๖๐ ได้รับรางวัล ระหว่างนักเรียน เปรียบเทียบกับ เปรียบเทียบกับ
ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่ำกว่าเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05

10. พัฒนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียน เพศชายกับ เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับต่ำตามกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11. พัฒนคติต่ออาชีพรับราชการ ระหว่างนักเรียน เพศชายกับ เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12. พัฒนคติต่ออาชีพรับจ้าง ระหว่างนักเรียน เพศชายกับ เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

13. พัฒนคติต่ออาชีพอิสระ ระหว่างนักเรียน เพศชายกับ เพศหญิง ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมระดับเหนือกฎเกณฑ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกันมี พัฒนคติต่ออาชีพรับราชการ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไปสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 การที่นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกันแต่มีทัศนคติไปแตกต่างต่ออาชีพรับราชการอาจเป็นเพราะเหตุผลในการเลือกอาชีพนี้ขึ้นอยู่กับถนัดในเหตุผลเชิงจริยธรรมทั้ง 3 ระดับ ดังผลการวิจัยของ นันทิกา แยมกรวอ (นันทิกา แยมกรวอ 2524 : 163) ซึ่งพบว่าเหตุผลในการเข้ารับราชการของเยาวชนจำนวน 62 คนเรียงลำดับดังนี้ เป็นอาชีพที่มั่นคงทางการเงินปีรายได้แน่นอน 38 คน ใจชอบและปีกวาสุนใจ 15 คน ต้องการพิสูจน์ตัวเอง 11 คน ต้องการรับใช้ประชาชนและพัฒนาประเทศ 7 คน เป็นอาชีพที่มีเกียรติ สังกะยของ กาวหนา 7 คน บัคาบารคาสนับสนุน และต้องการให้ประกอบอาชีพนี้ 6 คน เป็นอาชีพสุจริต อิสระ สบาย

จำนวน 5 คน ก็กว่าปีกวาสสามารถจะอยากตกลงงาน 4 คน ปฏิบัติงาน
ในเวลาทีแนนอน 2 คน เขาทำงานงาย 2 คน นี่จะเห็นว่าเหตุผลเหล่านี้
ไม่แตกต่างกันไปจากเหตุผลแห่งจรรยาบรรณทั้ง 3 ระดับ จงหาเหตุผลที่ของ
นักเขียนต่ออาชีพรับราชการไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังพบอีกว่า นักเขียนบางคนยังกับเป็นคนที่มีเหตุผลเชิง
จริยธรรมและระดับปิตุณคต่ออาชีพรับราชการไม่แตกต่างกัน จึงไป
สอดคล้องกับสมมติฐานว่า 4, 7, 10 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาชีพรับราชการ
ตอบสนองต่อความต้องการด้าน ความมั่นคง ปลอดภัย ความหนา มีเกียรติ
อาภัพหลักๆ ครอบและควาเสมอภาคโดยไปทให้เกิดความไม่เบียดเบียน เบียดเบียน
ระหว่างคนทั้งสอง สัตว์ที่แตกต่าง ๆ ก็ไม่แตกต่างกัน เช่น ขาดสาขารด
ลายวโค หงสาขารดากอโค โดยไม่ถูกหักหรือหักเงินเดือน และมี
สิทธิตามกฎระเบียบอื่น ๆ ที่เหมือนกัน จึงไปเรื่องนี้ เกกกี หงสนันท์
(เกกกี หงสนันท์ 2518 5-6) โลกดาวถึงอาชีพรับราชการไว้ว่า ปัจจุบัน
เมื่อก้าวถึงอาชีพรับราชการ นักหมายถึงอาชีพที่บ่งชี้ว่าวิธีการสรรหาตาม
ระบบคุณธรรมหรือระบบอาวุโสโดยมีหลัก 3 ประการคือ 1. ความสามารถ
จึงเป็นหลักการสรรหาและบรรจุบุคคล เขาควรกำหนดแนวทางการสอบแข่งขัน
เพื่อเขาหาปฏิบัติหน้าที่แล้วทำให้การสนับสนุนเลื่อนขั้นเพื่อควาก้าวหน้าต่อไป
2. ความเสมอภาคในโอกาส เป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนที่มีคุณสมบัติ
ตามประกาศของทางกองการ มีสิทธิเขาสอบแข่งขันอย่างเสมอหน้ากัน
โดยไปพิจารณาถึงขั้นและแบ่งชั้นวรรณะ ศาสนา เพศ อายุ เป็นคัย ทั้งนี้ถือ
การเกลาและถูกควบคุมเป็นสำคัญ 3. หลักประกันความมั่นคงในราชการ ซึ่งเป็น
หลักการวางนโยบายปฏิบัติงานมีสวัสดิการและก้าวหน้าคือ พรอบที่จะดูแลชีวิตการทำงาน
ไปอย่างเต็มที่

2 นักเขียนที่มีเหตุผลแรงจูงใจต่างกันปิตุณคต่ออาชีพรับจ้าง
แตกต่างกันอย่างไรมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันอาชีพรับจ้าง

ไ้กิจาตรการป้องกันอันตรายอันอาจเกิดกับลูกจ้าง และพยายามสร้างความ
มั่นคงในอาชีพรับจ้างขึ้นด้วยการสร้างสวัสดิการแรงงาน รัฐออกกฎหมายแรงงาน
กำหนดค่าแรงขั้นต่ำ บังคับแรงงานเฝ้าทักษ์สินช่อพ่นาหะระหว่างดูจางกับนายจาง
กำหนดเงินชดเชยกรณีถูกออกจากงานโดยใบปี๊ความผิด และเงินช่วยเหลือ
อื่น เนื่องมาจากได้รับอันตรายขณะปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ สุภาวดี บัณฑิตหวัง
(สุภาวดี บัณฑิตหวัง 2523:261) ได้แสดงความคิดเห็นว่า นอกเหนือจากควา
ปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างที่รับแรงงานจะต้องพยายามหามาตรการ
ป้องกันทั้งในด้านการทางาน การบริการกองทุน เงินทดแทนและการออกกฎหมาย
ที่จำเป็นจะต้องสงวนกัว เหมันถึงหรือการวั้นใจในการทางานให้ เป็นหลักประกัน
แก่ลูกจ้าง เพื่อเจ็บป่วยหรือตาย อันมีไ้เกิดจากการประสมอันตรายเนื่องมาจาก
การทางาน และขราภาพหรือเปื้อออกจากงาน ซึ่งทำให้ลูกจ้างเกิดความ
เชื่อนั่นไ้ควา จะใบปี๊ปัญหาการการงชีฟสวไปในอนาคต เป็นการ เสริม
ประสิทธิภาพในการผลิตทางหนึ่ง และ เป็นการส่งเสริมให้ลูกจ้างอยทางานต่อไป

นอกจากนี้ เทียน อึ้งกุล (เทียน อึ้งกุล 2513:2) ได้กล่าวถึง
ความต้องการในการ เขาทางานอาชีพรับจ้างว่า การทางานเป็นลูกจ้างนั้น
ลูกจ้างทุกคนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ จะไ้เงินเดือนเท่าใด
คองทางานวันละกี่ชั่วโมง อาทิตย์ละกี่วัน งานที่ถ้านั้นหนักและยากลำบากไหม
งานที่ทามีความั่นคงถาวร เียงไ้หรือเป็นงานชั่วคราว ในกรณีใดให้ออกหรือ
ไ้ได้ออกปี๊กฎเกณฑ์อย่างไ้บ้าง งานที่ถ้านั้นมีความปลอดภัยหรือไม่ หรือว่าตอง
เสี่ยงอันตรายจากน้อยแต่ไ้ไหน กวากวหนาในงานมี้อยางไร เจานาย
มู้งกับบัคความีความยุติธรรมและพรหวั่นารดี เป็นคุณสมบัคีประจำตัวของถ้านหรือไม่
ที่จจะเห็นไ้ควาลูกจ้างคำนึงถึงกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ว่าตนเองจะสามารถกระทำตาม
ไ้หรือไ้ไม่ ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์ในการทางานระหว่างลูกจ้างกับ
นายจางจึงเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงควย ดังกล่าวของ ณ. ภูมิภาค
(ณ. ภูมิภาค 2528:41) ที่ว่า กวาวริงการประกอบกาทั้งหลายนั้น

กิจการจะเจริญรุ่งเรืองได้ก็ต้องอาศัยความเข้าใจกันระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ตลอดจนที่ดลยอาศัยกันนายจ้างต้องคิดว่ากิจการของตนจะเจริญก้าวหน้า ลูกจ้างก็มีส่วนสำคัญ ลูกจ้างใดประโยชน์นายจ้างก็ประโยชน์ ลูกจ้างต้องคิดว่าตนก็ต้องอาศัยนายจ้าง หากกิจการของนายจ้างเจริญก้าวหน้า ตนเองก็มีความมั่นคงในชีวิต รายได้ก็ขึ้น ทางฝ่ายต้องเข้าใจซึ่งกันและกัน ทั้งสองฝ่ายต้องยึดหลักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ต้องยึดหลักความจริง หลักความยุติธรรมกันทั้งสองฝ่าย ไม่เอารักเอาเปรียบซึ่งกันและกัน นายจ้างต้องพิจารณาผลการทำงาน ของลูกจ้างด้วยความยุติธรรม ไม่เอารักเอาเปรียบ ขาดความแรงกล้า มากกว่าที่กฎหมายกำหนด ลูกจ้างก็จะต้องไม่เอารักเอาเปรียบนายจ้าง เช่น ทำงานขอยแต่เรียกค่าจ้างสูง ทั้งสองฝ่ายต้องยึดความจริง ความถูกต้องยุติธรรมเป็นหลัก จะต้องปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนทางราชการ เว้นพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518

การวิจัยของ นันทิกา แยมศรวล(นันทิกา แยมศรวล 2524 :163) พบว่า เหตุผลส่วนหนึ่งที่ได้นำให้นักเรียนกลุ่มประกอบอาชีพรับจ้างในบางประเภท คือ อาบ และกึ่งแม่ทนายไว้ รายได้คือ ค่าพินัย สุจริต อิศระ ปีกความรู และความอดทนเฉพาะงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้อาจเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ นักเรียน เกิดความตกตะลึงและเกิดปัญหาในการเลือกอาชีพรับจ้างไม่แตกต่างไปจาก เหตุผลเชิงจริยธรรมทั้ง 3 ระดับ ไม่สอดคล้องกับสบนฐานขอ 2

ผลการวิจัยครั้งนี้ยังบ่งชี้ว่านักเรียน เชนชาวกับ เชนท่งที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมแต่ละระดับ มีทัศนคติต่ออาชีพรับจ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาชีพรับจ้างมีข้อจำกัดที่ทำให้เกิดความไม่เปรียบเทียบ เปรียบระหว่างเพศชาย กับ เชนท่ง เชนกาตอบแทนที่ได้รับไม่เท่ากัน จึงในกรณีนี้ สุภาวดี บิทรสพหัง (สุภาวดี บิทรสพหัง 2523 :260) ได้กล่าวว่า ปัจจุบันแรงงานหญิงเป็นกำลังสำคัญในการผลิตและบริการ และงานบางประเภทจำเป็นต้องใช้ แรงงานหญิงเป็นจำนวนมาก

แต่ขณะนี้ยังไม่ได้รับการส่งเสริมในการดำเนินงานให้เท่าเทียมกับแรงงานชายทั้งใน
 คานาอายุการทำงาน และการวางแผน โดยเฉพาะทางแรงงาน เพราะ
 การพิจารณาจากแรงงานของนายจ้างส่วนนี้ ยังคง จารณาจากการใช้
 กลางกายเป็นหลัก นอกจากที่การไม่แรงงานหนักในด้านต่าง ๆ ก็ยังไม่เป็น
 ไปตามมาตรฐาน แรงงานหญิงยังไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ เพราะมีปัญหา
 เกี่ยวกับการเลี้ยงบุตรที่ยังไปเข้าเรียน ทางบางถนนอาจจะกองอวดจาก
 งานเพื่อมาเลี้ยงบุตร

นอกจากนี้ความไม่เสมอภาคของอาชีพระหว่างเพศชายกับเพศหญิง
 ยังมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้จากการศึกษาของ หวัน ประาน (หวัน ประาน
 2516:65) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเสมอภาคของอาชีพของนักศึกษาเรียน
 หญิง พบว่านักเรียนชายที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับอาชีพแรงงานอาชีวศึกษา
 เกือบจะทุกภาคส่วน และสอดคล้องกับนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 สอดคล้องกับ บรรณาราย นัมขุนทด (บรรณาราย นัมขุนทด 2513:53-57) พบว่า
 นักเรียนชายสนใจอาชีพ ทางเทคนิควิชา เทคโนโลยี การเกษตร และงาน
 อุตสาหกรรมต่าง ๆ มากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงสนใจเกี่ยวกับอาชีพ ที่ให้บริการ
 เช่น นักสังคมสงเคราะห์ นักพยาบาล สถาปนิก และนักเขียน อาชีพที่นักเรียน
 หญิงไม่สนใจเลยคือ อาชีพเกี่ยวกับเทคนิควิชา งานกลางแจ้งและธุรกิจ
 ด้วยเหตุนี้จึงควรพิจารณาเหตุผลให้นักเรียนเพศชายกับนักเรียนเพศหญิงมี
 ทักษะชีวิตอาชีพรับจ้างแตกต่างกันทุกระดับสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 5, 8, 11

3. นักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกันมีทัศนคติต่ออาชีพ
 อีตระต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3
 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับต่าง ๆ 3 ระดับไม่แตกต่างกัน
 กับเหตุผลในการเลือกประกอบอาชีพอิสระ ดังผลการวิจัยของ เฉลียว บุรีภักดิ์
 (เฉลียว บุรีภักดิ์ 2527:145) ที่พบว่าสาเหตุที่บุคคลเลือกประกอบอาชีพอิสระ
 เพราะเป็นอาชีพที่เกินของพ่อแม่ ตรงกับความรู้อย่างเรียนมา มีใจรักและ

ชอบกับผลงาน รายไถ่ก็ดีกว่าอย่างอื่น เกยตามาคั้งแต่เล็ก มีกตัญญูใน
อาชีพ ถ้าไรดี มีอิสระ เป็นอาชีพอยู่กับบ้าน ไม่มีอาชีพอื่นไหนจะสมกว่า
นอกจากนี้ยังพบอีกว่าวิธีที่กลุ่มตัวอย่าง เลือกลงมือประกอบอาชีพอิสระก็
ส่วนใหญ่เลือกโดยการหาทุนทดแทน เกยเป็นลูกจ้างพอชานาญแนวตัวเอง
เรียนอาชีพแล้ว เปิดกิจการของตนเอง และเริ่มทำการเล็ก ๆ แรก ขยาย
ให้ดีขึ้น ในภายความพอใจในรูปไถ่เพราะ เป็นงานอิสระ ถ้าไรที่
อยู่ใกล้ที่พักเดินทางไปทำงานสะดวก ใกล้อยู่กับพ่อแม่ค้าได้สบายใจ ไถ่ใช้
ความถนัดและความสามารถของตนเอง และสนุกเพลิดเพลินเพราะได้เบรคนมาก
และพบอีกว่า ผู้ประกอบอาชีพอิสระเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้มีหลักการและมี
อุดมคติในการทำงานประจำใจอย่างคน ดังนั้นจึงให้คำแนะนำที่เป็นคติ
สำหรับผู้อ่านอย่างกว้างขวางและน่าสนใจ เช่น อย่าใจ เวลาว่างให้เปล่า
ประโยชน์ ถ้าพามีทุนให้ลงทุนค้าขายเพราะรายไถ่ก็ ควรตั้งใจทำงาน
ของหาประสบการณ์ให้มาก ๆ ขยันทำงานและไม่หาความรู้เพิ่มเติม หาทำเล
เหมาะ ๆ ถ้ามีใจรักอาชีพนี้ก็ค้าเล็ก ควรอดทนใจเป็นรอบคอบ และต้อง
หาทุนไว้อ่อน ควบเหตุผลทั้งการอาจเป็นส่วนสำคัญตาให้นักเรียนที่มีเหตุผล
เชิงจริยธรรมทางกันมีทัศนคติไม่แตกต่างกันต่ออาชีพ อิสระ

ส่วนนักเรียน เปรียบเทียบกับ เพศหญิงมีทัศนคติต่ออาชีพ อิสระไม่แตกต่างกัน
ไม่ว่าจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการประกอบ
อาชีพ อิสระนั้น เปิดโอกาสได้ค้าใจทั้งชายและหญิงไม่มีข้อจำกัดเรื่องความแตกต่าง
ระหว่างเพศ แต่ขึ้นอยู่กับปัจจัย เหตุผลและเงื่อนไขถึงผลการวิจัยของ
กร. เฉลียว บุรีรักษ์ คั้งใจกว้างแล้ว จึงมีความสัมพันธ์กับเหตุผลเชิงจริยธรรม
ของบุคคลในทุกระดับ ผลการวิจัยครั้งนี้จึงไม่เกินไปตามสมมติฐานข้อ 6, 9, 12

ข้อ เสนอแนะ

ผลการวิจัย พบว่า พัฒนคติของนักเรียนต่ออาชีพต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ยกเว้นนักเรียนกลุ่มที่ปีหนึ่งเคยแข่งจรรยาบรรณในระดับเหนือคุณ เกณฑ์ เบี่ยงกลุ่มเดียวที่มีทัศนคติต่ออาชีพรับราชการในเชิงลบมาก จึงชี้ให้เห็นว่า ยังสามารถที่จะพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้ และพบว่า นักเรียนจะมีเหตุผลเชิงจรรยาบรรณมาด้วยกันกับทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน แสดงว่ารูปแบบนักเรียนจะมีผลการเรียนการให้เหตุผลเชิงจรรยาบรรณ กับทัศนคติ ต่ออาชีพต่าง ๆ ไม่ได้เพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างเด่นชัด อาจเป็นเพราะว่าในขณะที่ เกิดพัฒนาการของเหตุผลเชิงจรรยาบรรณนั้นไปกับการเปลี่ยนแปลง และประสบการณ์ ในลักษณะของอาชีพต่าง ๆ อย่าง เบี่ยง แล

๗ และ ยังพบอีกว่า เปรียบเทียบกับ เกณฑ์ ที่มีเหตุผลเชิงจรรยาบรรณในแต่ละ ระดับปีทัศนคติที่แตกต่างกันต่ออาชีพรับจ้าง เบี่ยงอาชีพ เกือบ ไม่แตกต่างกัน สำหรับอาชีพรับราชการและอาชีพอิสระ จึงชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างกันของเกณฑ์ เป็นตัวแปรที่สำคัญในการที่จะประกอบอาชีพนี้ อาจเป็นเพราะความแตกต่างกัน ทางความร่างกาย ความเหมาะสมที่กานยอมของสังคมใดก็ตามแล้ว และสถานการณ์รอบเลี้ยงดูที่แตกต่างสองได้รับงานนั้นที่ความแตกต่างกัน และลักษณะโดยทั่วไปของอาชีพรับจ้างอาจเป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความสามารถพิเศษ หรือความ ถนัดเฉพาะด้าน ซึ่งถูกกำหนดขึ้นมาโดยนายจ้างโดยไม่ให้ความแสงดจากกับ กับ เกณฑ์สอง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑. นักเรียนควรได้มีโอกาสพบเห็นและสัมผัสกับงานอาชีพต่าง ๆ อย่างแท้จริงควบคู่กับการออกไปฝึกงาน หรือเขียนวมกิจกรรมของอาชีพต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางที่ดีที่แท้จริงของอาชีพนั้น และพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพที่ตนสนใจ

2. กวรวรวิธีการในการจัดการเรียนการสอนได้แก่นักเรียน เพื่อพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ให้สูงขึ้น เพื่อความสอดคล้องกันกับระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้น

3. ปรับปรุงทัศนคติต่ออาชีพ รับจ้างโดยยึดหลักของความสามารถมากกว่าความแตกต่างทางฐานะ

4. ให้ความรู้และปลูกฝังทัศนคติต่ออาชีพ วิชาแก่นักเรียนให้มากขึ้นในนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงระดับ เพราะปีโอกาสได้เสนอภาคนี้ในการประกอบอาชีพ" ขอจำกัดในการประกอบอาชีพนี้ไม่มาก และสนองตอบต่อเหตุผลเชิงจริยธรรมในผู้กระทำความดี

ข้อเสนอแนะทางการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรขยายขอบเขตการวิจัยให้กว้างขึ้น โดยศึกษาตัวแปรอื่นที่อาจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่ออาชีพ เช่น อายุ ระดับชั้นเรียน ความถนัด การอบรมเลี้ยงดู ระดับสติปัญญา เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยเพื่อหารูปแบบและวิธีการปลูกฝัง เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม

3. ควรปีการศึกษาหน้าในการพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่าง ๆ เมื่อรู้จักและเข้าใจปรับปรุงให้นักเรียนมีโอกาสพัฒนาทัศนคติต่ออาชีพต่างได้มากขึ้น

၂၀၁၇ ခုနှစ်

บรรณานุกรม

- กามแก้ว บงกชอุบล วิธีจัดการงานการกลทวเหตุของเมืองมรดกาศรั และ
การกักตักเหตุของเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปริญญาโท
กค.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 158 หน้า
อักษราเนา
- กมุทนาถ บุตรวิสุทธิ์ ทัศนคติของครูโรงเรียนมัธยมแม่ประสมในกรุงเทพ
มหานครต่อการสอนอาชีพ ปริญญาโท กค.บ. มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 157 หน้า อักษราเนา
- ✓ เกษณี หงสนันท์ การบริหารงานบุคลากรในราชการไทย เอกสารการศึกษา
สาธารณะ, ประถมศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2518,
182 หน้า อักษราเนา
- จันทร์ ประสงค์ม การสร้างบุคลากรวิเทศนิต เอกสารการฝึกอบรมการ
วิจัยปีที่ 16 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527,
2 หน้า อักษราเนา
- จิตรลารี เสงี่ยม การศึกษเปรียบเทียบเพียบถาญบถางอาชีพของนักเรียนชั้น
มัธยมแม่ประสมเขตการศึกษาที่ 11 ปีการศึกษา 2513 ปริญญาโท
กค.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2513, 102 หน้า
อักษราเนา
- จิรพันธ์ พงศ์ จริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้าน
นาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานีที่เคยเรียนและไม่เคยเรียนในโรงเรียนพุทธ
ศาสนาวัดอาศิตย ปริญญาโท กค.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2524, 74 หน้า อักษราเนา
- ✓ เฉรีแว บุรีภักดิ์ "กวางจาเป็นรับผิดชอบดีต่อ งิษาวัชกรบรรณาการทางานของ
กค.บ. การศึกษานอกโรงเรียน 119.56 เมษายน - พฤษภาคม 2527

เฉลิม มูรีรักษ์ดี แนวในการทางานของเยาวชนไทย ศูนย์พัฒนา
เด็กพิการ หน่วยงานการศึกษาและสุขภาพเด็ก 2527, 299 หน้า
อักษราเนา

ชวรัตน์ ยางทรงก์ การเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขต
พระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2514 รายงานพิเศษ ก.บ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512, 102 หน้า อักษราเนา

สุทนต์ วิจิตรสุภา การศึกษากายในอาชีพของครูปกครองกับนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดราชบุรี รายงานพิเศษ ก.บ.บ ขาววิทยาลัย

โรงเรียนสตรีศรี ประสานมิตร 2523, 112 หน้า อักษราเนา

บุญศรี วงศ์รัตน์ แบบการวิเคราะห์เอกสารวิจัย ฉบับปรับปรุงให้ครั้งที่ 2
ครั้งที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ ขาววิทยาลัยศรีนครินทร์

ประสานมิตร 2527, 370 หน้า

✓ ผ.ม. อุบลาก ม.บ. อุบลาก ม.บ.รวม นายจ้างและลูกจ้างกับการศึกษา
เชิงเปรียบเทียบ ศึกษาจากกรณีศึกษาในประเทศไทย เจริญวิทย์

การพิมพ์ 2528, 170 หน้า

✓ เก.ว.โย การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการความรู้การคิดเชิงจริยธรรม
ของเด็ก นพระยองศึกษาที่โรงเรียนอริยกิจ ประสานมิตร

ก.บ.บ ขาววิทยาลัยศรีนครินทร์ ประสานมิตร 2522, 106 หน้า

อักษราเนา

✓ เก.ว.แคว การศึกษากายเกี่ยวกับการสร้างแรงงาน บทความเกี่ยวกับ
การแรงงานและองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โรงพิมพ์มณฑล

การพิมพ์แห่งประเทศไทย 2512, 155 หน้า

ทองเกษม นพุมานะ และเจ็ดเต รายงานการวิจัยฉบับที่
21 จริยธรรมเยาวชนไทย สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ขาววิทยาลัย

ศรีนครินทร์ ประสานมิตร 2520, 336 หน้า อักษราเนา

ประจวบ ภาณุบาล การขุดพบในอาทิเนน การเลือกเอาดีของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครราชสีมา
 ประจวบ ภาณุบาล กทม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2520, 132 หน้า อักสาเนา

ประจวบ ภาณุบาล การศึกษาเกี่ยวกับภาวะปรารถนาของนักเรียนประโยค
มัธยมศึกษาตอนปลาย ประเภทเกษตรกรรม จังหวัดนนทบุรี กทม. คณะกรรมการ
 ศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยเกษตรกรรม 2504, 75 หน้า อักสาเนา

ประจวบ ภาณุบาล การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับเลือกอาชีพ
และการประกอบอาชีพ และการควบคุมภายในงานนอก ประจวบ ภาณุบาล กทม.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 66 หน้า อักสาเนา
 ประจวบ ภาณุบาล การศึกษาเปรียบเทียบเตรียมธรรมของเด็กก่อนวัยเรียนที่
อยู่ในจังหวัดนนทบุรีกับในจังหวัดสงขลา ประจวบ ภาณุบาล กทม. มหาวิทยาลัยศรี
 นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2511, 70 หน้า อักสาเนา

ประจวบ ภาณุบาล การขุดพบในอาทิเนนของนักศึกษากฎหมายในการเลือกอาชีพของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดราชบุรี วิทยานิพนธ์ กทม.
 กรมการศึกษาด้านการศึกษาศาสตร์ 2513, 76 หน้า อักสาเนา
 ประจวบ ภาณุบาล การสำรวจความต้องการในการประกอบอาชีพของนักเรียน
ในโรงเรียนแผนกการศึกษานานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2510
 วิทยานิพนธ์ กทม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510, 86 หน้า อักสาเนา
 ประจวบ ภาณุบาล แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
และการประกอบอาชีพของนักเรียน ประจวบ ภาณุบาล กทม. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2512, 117 หน้า อักสาเนา
 ประจวบ ภาณุบาล และอังกา ตันสุวรรณ สถิติการศึกษา โรงพิมพ์
 วัฒนาพานิช 2515, 280 หน้า

วิเชียร ทองนุช เปรียบเทียบการคิดให้เหตุผลตามหลักอนุรักษ์และการให้
เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่ปีการอบรมเลี้ยงดูและภูมิหลังทางสังคม
ต่างกัน ปริญญาณิพนธ์ กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2521, 119 หน้า อักสาเนา

วิรัช จามจนอม เปรียบเทียบการให้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และการคิดให้
เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนอายุ 13 ปี และ 15 ปีใน กท.ม. และ
ในชนบท ปริญญาณิพนธ์ กต.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520, 73 หน้า อักสาเนา

✓ วิรัช กุหมุทาต และชม ภูมิภาก ผู้รวบรวม "ปัญหาและการพยายามของฝ่าย
 จัดหางาน" การศึกษาเพื่อการทำงานและอาชีพ สมาคมนักการศึกษาแห่ง
 ประเทศไทย 2528, เจริญวิทย์การพิมพ์ 170 หน้า

วิบุตธ วิเชียรโชติ เทคนิคการวิจัยทางจิตวิทยา บริษัท ประชาชน จำกัด
 (แผนกการพิมพ์) 2525, 451 หน้า

✓ ศรีสง่า กรรณสุต และสาโรช บัวศรี ผู้รวบรวม "การสอนอาชีพธุรกิจและ
 ภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม" การศึกษาเพื่อการทำงานและอาชีพ สำนักพิมพ์
 ไทยวัฒนาพานิช แผนกโรงงาน 2521, 129 หน้า

ศึกษาธิการ กระทรวง กรบวิชาการศึกษา การศึกษาเกณฑ์ปกติของระดับพัฒนาการ
ทางจริยธรรม และองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม
 รายงานการวิจัยทางการศึกษาฉบับที่ 34 โรงพิมพ์การศาสนา 2525,
 101 หน้า

———— หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โรงพิมพ์คุรุสภา
 ลาดพร้าว 2524, 217 หน้า

———— หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โรงศิลป์การพิมพ์
 2523, 103 หน้า

- ✓ สัญญา จักตานนท์ การศึกษากับการประกอบอาชีพอิสระ ปรินทิพนิพนธ์ กท.ค.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 288 หน้า อักสาเนา
- ✓ สุภาพรณ โคตรจรัส "งานกับความสุขในชีวิต" จันทร์เกษม 170:33
มกราคม-กุมภาพันธ์ 2526
- ✓ สุภาวดี มิกตรสมหวัง ปัญหาสังคม ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2523, 344 หน้า อักสาเนา
สุรินทร์ เศรษฐมนต์ "การอาชีพของไทยในอนาคต" วารสารการศึกษา
แห่งชาติ 1:76-77 ตุลาคม-พฤศจิกายน 2526
- ✓ สมบูรณ์ ทองนอย "หางานแบบราชการ" อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิง
ศพนายสมบูรณ์ ทองนอย วัชรธรรมจักร อ.เมือง จ.พิษณุโลก
17 เมษายน 2519 โรงพิมพ์สัมพันธ์ 113 หน้า
- ✓ สมพงษ์ พลະสุรีย์ "การงานและพื้นฐานอาชีพ" วารสารพัฒนาหลักสูตร
13:23 ตุลาคม 2525
- หวั่น ประพาน การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ ความ
ต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น บ.ศ. 3 ระหว่างโรงเรียน
มัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ จ.สงขลา ปีการศึกษา
2515 ปรินทิพนิพนธ์ กท.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2516, 94 หน้า อักสาเนา
- อรุณ รักธรรม พฤติกรรมข้าราชการไทย โอเคียนสโตร์ 2524
ทิพย์อักษรการพิมพ์ 255 หน้า
- อุทัย หัษฎโต ชนชั้นข้าราชการไทย โรงพิมพ์บารมี 2527, 135 หน้า
- Cooker, Phillip George. "Vocational Value of Elementary
Children as They Relate to Sex and Level in School"
Dissertation Abstracts 35(11):6121, May 1972
- Cronbach, Lee J. Essentials of Psychological Testing.
3rd.ed, New York, Haper and Raw, 1970. 572 p.

- Dipboye, W. J. and W. F. Anderson. "The Ordering of Occupational Values by High School Freshmen and Seniors" Personal and Guidance Journal. 38(2):121-124, October 1954
- Ezell, Lonnie B and Henry H Tate. "High School Students Look to the Future" The Journal of Educational Research. 49:217-222, November 1955
- Garrett, H. E. Statistics in Psychology and Education. New York, David McKay Company, Inc, 1969. 491p.
- Gribbons, Warren D and Paul R Lonnes. "Shifts in Adolescent's Vocational Values" Personal and Guidance Journal. 44(3).248-252, November 1965
- Guildford, J. P. Fundamental Statistics in Psychology and Education. New York, Mc.Graw-Hill Company, 1965. 605 p.
- Hilgard, Ernest R. Introduction to Psychology. New York, Harcourt Brace, 1962. 214 p.
- Hoffman, M. L. "Moral Development" in Carmichael's Manual of Child Development. Vol. 2, 3rd, p.261-360, ed. by John Willen & Son. 1976
- Holstein, C. B. "Irreversible Stepwise Sequence in the Development of Moral Judgement: A Longitudinal Study of Males and Females" Child Development Vol 47:51-61, 1976
- Jolly, Richard. Third World Employment. England, Penquin Education, 1973
- Kohlberg, L. "Development of Moral Character and Moral Ideology" Review of Child Development Research, v. 1, p.383-423, ed. by M. L. Hoffman and L. W. Hoffman, Connecticut, Connecticut Printer Inc, 1964
- _____. The Cognitive Development Approach to Moral Education Phi Delta Kappan 10(June, 1975)
- Kohlberg, L, N. Haan and J. Langer "Family Pattern of Moral Reasoning" Child Development. 47:1204-1206, December 1967
- Lechlara, Francis J, Father. "An Investigation of the Moral Generating Power of Catholic School in the Archdeocese of Miami" Dissertation Abstract, 31(9):4878 March 1971

Newcomb, Theodore M. Social Psychology, The Dryden Press Inc, New York, 1950. 223 p.

Sadatmend, B. 'Cross-Cultural Investigation of Influences of Parents Culture and Age on the Moral Reasoning of Children' Dissertation Abstracts. 33(6) 276b December 1976

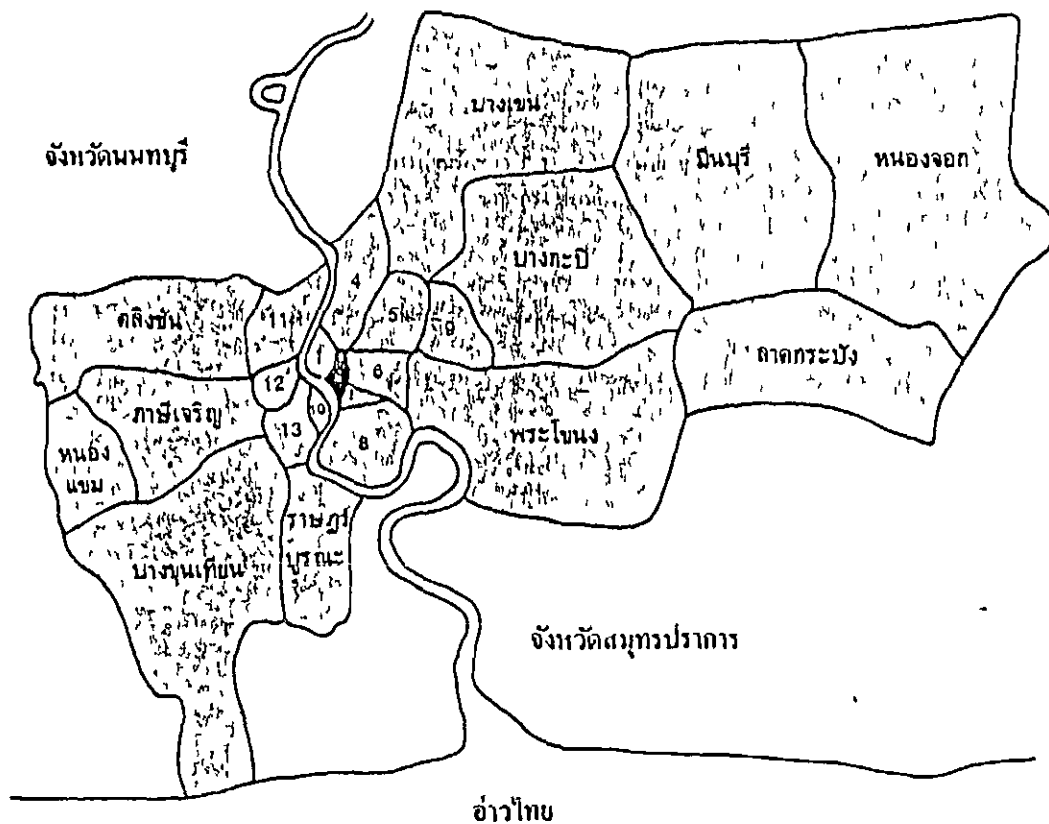
Shapira, A. "Developmental Differences in Competitive Behavior of Kibbutz and City Children in Israel" Journal of Social Psychology. 1976,p19-26

Winer, B. J. Statistical Principal in Experimental Design. Mc Graw-Hill Kogakusha Ltd. 1971. 907 p.

,

ກາດພວກ ດ.

แผนที่แสดงการกระจายตัวของประชากรในกรุงเทพมหานคร พศ 2525

อัตราร้อยละของประชากรต่อพื้นที่ 1 ตร กม

	23 4
	12 8
	4 0 7 5
	0 2 5

1 พระนคร	8 ยานนาวา
2 ป้อมปราบฯ	9 ห้วยขวาง
3 สัมพันธวงศ์	10 คลองสาน
4 ดุสิต	11 บางกอกน้อย
5 พญาไท	12 บางกอกใหญ่
6 ปทุมวัน	13 ธนบุรี
7 บางรัก	

ภาคผนวก ข

นักเรียนที่รัก

ท่านเป็นผู้ที่ใคร่เลือกให้เป็นตัวแทนของนักเรียนในโรงเรียนของท่าน เพื่อตอบแบบสอบถามฉบับนี้ และในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้คำตอบจะถูกต้อง ใจ เป็นความลับทั้งหมด ให้นักเรียนตอบตามเหตุผลที่นักเรียนคิดและตามความรู้สึกที่เป็นจริงของตนเอง ซึ่งอาจแตกต่างจากเหตุผลและความรู้สึกของผู้อื่น

โปรดระลึกไว้เสมอว่า คำตอบของนักเรียนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ขอให้ตอบด้วยความจริงใจ และตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณในความร่วมใจ

(นาย วินัย อรรถกฤต)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยา พัฒนาการ
มหาวิทยาลัยเกรินกรินทร์วิโรจน์ ประสานมิตร

แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามภูมิหลังของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังผู้ตอบ

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ และเติมข้อความลงบน
ที่ว่างเหนือ

ตามความเป็นจริงของท่าน

1 โรงเรียน

มัธยมปีที่ ..

2. อายุ .. ปี

3. เพศ ☐ ชาย

☐ หญิง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

กาแนะนำการตอบแบบสอบถาม การถามตอนนี้เป็นเรื่องสั้น ๆ ให้
นักเรียนอ่านช้า ๆ เพื่ออ่านจนนักเรียนคิดว่าเหตุผลในใจว่านักเรียนจะกระทำ
เช่นนั้นเพราะเหตุใด เมื่อคิดว่าเหตุผลแล้วจึงอ่านคำตอบที่มีให้เลือกทั้งหมด
6 คำ เลือกสำหรับแต่ละเรื่อง ภาตอบใดที่ตรงหรือใกล้เคียงกับเหตุผลที่
คิดไว้มากที่สุด ให้กา / หน้าตัวเลือกนั้นในการตอบแต่ละข้อ
ให้เลือกเพียงคำตอบเดียว ถ้านักเรียนต้องการเปลี่ยนคำตอบให้กา
เครื่องหมาย ✕ ตัดเครื่องหมาย / ก้นนี้ ✕

แบบสอบถามตอน 2 มี 30 ข้อดังนี้

1. ชายคนหนึ่งขับรถด้วยความเร็วสูง เพื่อนากนเจ็บหนักไปส่งโรงพยาบาล
แต่บังเอิญรถติดไฟแดง ถ้าเขาพาเขาเป็นชายคนนั้น เขาพาเขาจะหยุดรถ
ตามกฎจราจร เพราะ
 _____ เป็นหน้าที่ของเขาพาเขาที่ต้องช่วยรักษากฎจราจร
 _____ เป็นการเสี่ยงที่ใครก็ไม่กล้า ถ้าตำรวจจราจรจับ
 _____ การฝ่าไฟแดง เป็นการกระทำของผู้โง่เขลาเขาพาเขา
 _____ ชีวิตคน ๆ หนึ่งมีค่ามากกว่าคนอื่น ๆ อีกหลายคนรวมกัน
 _____ เขาพาเขาต้องการให้คนอื่น ๆ เห็นว่าเขาพาเขาเป็นนักขับรถที่ดี
 _____ เป็นการป้องกันไม่ให้เขาพาเขาใครรับบาดเจ็บเนื่องจากอาจชนกับ
 รถคันอื่น

2. ข้าพเจ้าเดินผ่านสวนสาธารณะซึ่งมีดอกไม้ที่ข้าพเจ้าชอบบานเต็มต้น
 แม้วาข้าพเจ้าต้องการจะไคดอกไม้ นั้นเพียงไค แต่ข้าพเจ้าจะไม่ไค
ดอกไม้ในสวนสาธารณะเป็นอันขาด เพราะ
 _____ กลัวถูกจับไคแล้วถูกปรับหรือถูกลงโทษ
 _____ ไคดอกไม้ในสวนสาธารณะผิดกฎหมาย
 _____ เราต้องไม่ทำลายดอกไม้ในสวนสาธารณะ
 _____ ประโยชน์ส่วนรวมสำคัญกว่าประโยชน์ส่วนตัว
 _____ ไม่อยากให้อุพบเห็นพควาข้าพเจ้าเป็นเด็กไม่ดี
 _____ ถ้าข้าพเจ้าไปถูกดอกไม้ที่ข้าพเจ้าชอบ ก็จัวคนอื่นไคดอกไม้ข้าพเจ้า
3. ในการสอบเก็บคะแนนครั้งหนึ่งมีนักเรียนคนหนึ่งแอบเปิดตำรา ไม่มีไกร
 เห็นนอกจากข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่บอกไกร เพราะ
 _____ ไม่บอกก็ไมผิดกฎอะไร
 _____ กลัวนักเรียนคนนั้นจะบอกแกข้าพเจ้าที่หลัง
 _____ เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ถ้าเห็นก็งกคึกเหมือนข้าพเจ้า
 _____ กลัวว่าถ้าบอกจะ เป็นการปรับปรกติเขาไมไคแอบดูจริง
 _____ ถ้าข้าพเจ้าแอบดูแล้วนักเรียนคนนั้นจะบอกไกรบ้าง เพื่อแกแค้น
 _____ ไม่ไกรหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องบอกไกรหรือกอบสัง เกตุว่าไกรแอบดู
 ตำรายาง
4. 'ถ้านักเรียนเห็นกอกนาของโรงเรียนเปิดทิ้งไว้ นักเรียนจะปิดกอกนา เพราะ
 _____ กลัวไกรดู
 _____ เปิดนาทิ้งไว้ไม่มีประโยชน์
 _____ ไกรและเพื่อน ๆ จะไคเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นเด็กดี
 _____ ถ้าข้าพเจ้าเปิดกอกนาทิ้งไว้ เพื่อนจะไคปึกไคบาง
 _____ เป็นหบ เพ็ชของนักเรียนที่จะต้องช่วยดูแลของใบโรงเรียน
 _____ ของทุกอยางในโรงเรียน เป็นสมบัติของนักเรียนที่ทุกคนต้องดูแลรักษา

- 5 เมื่อเปิดเทอมใหม่ นักเรียนได้โต๊ะและเก้าอี้ใหม่ เด็กนักเรียนบางคนกลัวว่า
เพื่อนจะเปลี่ยนโต๊ะและเก้าอี้ที่ตนจองไว้ จึงเขียนชื่อหรือทาเครื่องหมายไว้
ที่โต๊ะและเก้าอี้ แต่เขาจะไม่ทาเขื่อนั้นเป็นอันขาด เพราะ

_____ กลัวครูลงโทษ

_____ เพื่อน ๆ จะหาว่าเขาเจ๊ง

_____ เก้าอี้และโต๊ะ เป็นสมบัติของทุกคน

_____ นักเรียนมีหน้าที่รักษาทรัพย์สินของโรงเรียน

_____ ทาเครื่องหมายหรือเขียนชื่อแล้วกลัวใครจะไปกุมกำ

_____ นักเรียนทุกคนไม่มีสิทธิจองเก้าอี้หรือโต๊ะของโรงเรียน

- 6 เขาพาโดยสารรถประจำทางที่มีคนแน่นมาก และกระเป๋าเต็มเก็บค่า

โดยสาร เขาพาจะขึ้นโดยสารให้กระเป๋า เพราะ

_____ เป็นหน้าที่ของผู้นำรถที่จะต้องเก็บค่าบริการ

_____ เขาพาต้องการให้เป็นตัวอย่างอันดีแก่ผู้พบเห็น

_____ เขาพากลัวจะมีเรื่องเมื่อกระเป๋าของเขาพายังไม่จ่ายค่าโดยสาร

_____ เขาพาจะเกิดความอายใจตนเองมากที่ถือโอกาสไม่จ่ายค่าโดยสาร

_____ ถ้าเขาพาเป็นกระเป๋าก็อยากให้ผู้โดยสารจ่ายค่าโดยสารโดยไม่

ต้องทวง

_____ การให้ค่าโดยสารเมื่อกระเป๋าพร้อมก่อนหน้าที่โดยไม่เจตนา

เป็นการกระทำที่เหมาะสม

7. การขึ้นรถประจำทางเมื่อมีคนขึ้นมาก เขาพาจะขึ้นรถตามลำดับก่อนหลัง

เพราะ

_____ ทุกคนต้องทำตามระเบียบของสังคม

_____ คนที่พบเห็นจะชอบว่าเป็นเด็กดีมีมารยาท

_____ กฎการแย่งชิงซึ่งอาจจะทำให้พาคตกลงมาจากรถได้

_____ ใกรมาถึงก่อนก็ขึ้นก่อน ใกรมาถึงทีหลังก็ขึ้นทีหลังตามลำดับ

- _____ การมีระเบียบวินัยทำให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข
- _____ เป็นสิทธิ์ของคนที่มาถึงก่อนก็ต้องขึ้นก่อน ใกรมาทีหลังก็ต้องขึ้นทีหลัง
8. ถ้าวางกนตรีกันตามออกมาเลยคนตรีเพื่อขอบริจาคเงินจากนักเรียนและครู
ในโรงเรียน ชาวเขาจะรวบในการบริจาคครั้งนี้ เพราะ
- _____ ครูจะโทษว่าเป็นเด็กก็
- _____ เป็นการบริจาคที่โดยฉกฉวย
- _____ เป็นหน้าที่ของชุมชนที่จะต้องจ่ายเงิน
- _____ การบริจาคเงิน เป็นการ เสียสละอย่างหนึ่ง
- _____ การบริจาคเงินให้โรงเรียนตามปกติ เป็นการช่วยเหลือ เพื่อมอบหมายด้วยกัน
- _____ ครูและนักเรียนทุกคนก็รวมกันในการบริจาคเงินในครั้งนี้
- _____ ชาวเขาควรบริจาคด้วย
9. เพื่อนบ้านของชาวเขาปลูกเงาะไว้มากมาย และกิ่งที่ขึ้นเข้ามาในเขต
บ้านของชาวนั้นเงาะกำลังสุก ถ้าเจ้าของบ้านไม่ทราบ ชาวเขาจะ
เก็บเงาะเหล่านั้นกินโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของ เพราะ
- _____ ชาวเขาก็คิดว่าคนอื่น ๆ เขาก็ทำเช่นนั้น
- _____ การเก็บเงาะนิดหน่อยไปกินความผิดร้ายแรงอะไร
- _____ กิ่งเงาะเข้ามาในเขตบ้านชาวเขา ชาวเขามีสิทธิ์ตามกฎหมาย
- _____ เป็นการ เหมาะสมที่จะปล่อยให้เงาะนั้นเขาเสียไปโดยเปล่าประโยชน์
- _____ ชาวเขาคิดจะขออนุญาตก็หลังและชาวเขามีโอกาสใหญ่ของตอบแทนเขา
- _____ เจ้าของไปมีโอกาสรูว่าชาวเขาเก็บเงาะเขาคน และไม่มีโอกาส
ถือว่าชาวเขาได้
10. ชาวเขาซื้ออาหารกลางวันทีโรงเรียน บังเอิญแม่กาทอดเงินเกินมาให้
ชาวเขา ชาวเขาจะไม่คืนเงินที่เกินให้แม่กา เพราะ
- _____ การรับเงินทอดเกินไม่ผิดกฎหมาย
- _____ ถ้าคืนเงินให้แม่กา ก็โดยฉกฉวย

_____ ถ้าข้าพเจ้ากินเงิน เพื่อน ๆ จะหาว่าข้าพเจ้าโกง
 _____ เพื่อน ๆ ที่ใคร่เงินทองเกิน ก็ไม่มีใครกินเงินให้แบก
 _____ แบกทองเงินให้ข้าพเจ้าแคว ข้าพเจ้ามีวิธีที่จะเก็บเงินนั้น
 _____ ถ้าเป็นการสอนให้แบกรูจักรรักษาผลประโยชน์ของตนเอง ข้าพเจ้า
 ก็สบายใจ

11. ข้าพเจ้าร่วมมือกับเพื่อนทุกคนตกลงกันว่า จะเก็บเงินเพื่อจัดทำอาหาร
 เลี้ยงกันก่อนปิดภาคเรียน แต่เมื่อใกล้กำหนดกันเลี้ยงข้าพเจ้ามีธุระ
 จาเป็นที่จะต้องไปตางจังหวัดกับผู้ปกครอง ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินตามที่ตกลง
กันไว้ เพราะ

_____ ถ้าไม่จ่าย เพื่อน ๆ จะว่าข้าพเจ้าเสียหยาได้
 _____ ผิดกาพูดและผิดศีลธรรมถ้าไม่จ่ายตามข้อตกลง
 _____ เพื่อน ๆ ง่าย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนที่ดีก็ควรจ่ายง่าย
 _____ เพื่อจะได้เป็นไปตามสัญญา ไม่ให้เดือดร้อนเพื่อน ๆ
 _____ ข้าพเจ้านิ่งถึงกิจกรรมส่วนรวมที่ต้องร่วมมือให้บรรลุผล
 _____ ข้าพเจ้าไม่ไถ่กินยังจ่ายเงิน เพื่อน ๆ จะโทษว่าข้าพเจ้าเป็นคนดี

12. ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ถึงแม้มีกมมื่อตัวเป็นแถว
 ยาวมาก และถ้าแถวมื่อตัวยาวจนหมดเสียก่อน แต่ข้าพเจ้าจะ
เขาแถวตามลำดับก่อนหลัง เพราะ

_____ เป็นการรักษาความยุติธรรมที่ทุกคนต้องการ
 _____ ข้าพเจ้าอยากให้คนอื่นเห็นว่าข้าพเจ้ามีมารยาทดี
 _____ ข้าพเจ้ากลัวการเบ่งชิงซึ่งทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้
 _____ ข้าพเจ้าบาที่หลังคนอื่น ๆ จึงควรรับผิดชอบในผลของการมาที่หลัง
 _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องช่วยกันรักษาความเป็นระเบียบของสังคม
 _____ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ากำลังเขาแถวอยู่ ก็ไปอยากให้เป็นระเบียบ
 เขาแถวแข่งหน้าเขานั่น

13. ข้าพเจ้าโกรธกับเพื่อนคนหนึ่งต่อมาเพื่อนคนนั้นตกน้ำ ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ
เดินผ่านไปพอดี มีข้าพเจ้าว่ายน้ำเป็นกนเคียว ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือ
เพื่อนคนนั้น เพราะ

- _____ ต้องช่วยเหลือเพื่อนบุญบวชด้วยกัน
- _____ ข้าพเจ้าว่ายน้ำเป็นข้าพเจ้าลงไปตกน้ำตาย
- _____ เป็นหน้าที่ของกนวายนาเป็นจะต้องช่วยเหลือ
- _____ ข้าพเจ้าจะกลายเป็นเด็กดี โกรธ ๆ ก็ยกย่องชมเชย
- _____ เห็นแกมบุญธรรมมากกว่าที่จะไปกานึงถึง เหตุผลส่วนตัว
- _____ ถ้าข้าพเจ้าช่วยเหลือ เขาก็นายโกรธ ข้าพเจ้าและจะช่วยเหลือ
- _____ ข้าพเจ้าในภายหลัง

14. ถ้าข้าพเจ้าเห็นกระดานในบริเวณโรงเรียน ข้าพเจ้าจะเก็บกระดาน
เหล่านั้นไปทิ้งถังขยะ เพราะ

- _____ เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าก็ตาเช่นนี้
- _____ รู้สึกอายใจถ้าเจอกระดานแล้วไม่เก็บไปทิ้งในถังขยะ
- _____ ถ้าครูมาพบกระดานนักเรียนที่บู๊กลด ๆ จะถูกลงโทษเสมอ
- _____ เป็นหน้าที่ของนักเรียนที่จะต้องช่วยกันดูแลความสะอาดของโรงเรียน
- _____ ความสะอาดของโรงเรียนแสดงให้รู้ว่านักเรียนมีระเบียบวินัยดี
- _____ ถ้าครูว่าโกรธหาความดี ครูมักจะชมเชยนักเรียนที่หาความดี
- _____ ให้นักเรียนคนอื่น ๆ พัง

15. ถ้าเพื่อนขอยืมไม้บรรทัดหรือยางลบ ข้าพเจ้าจะให้เพื่อนยืม เพราะ

- _____ กลัวถูกนิทการไม่ยืม
- _____ ถึงกราวข้าพเจ้าบางเพื่อนจะไค้ให้ยืม
- _____ เป็นเพื่อนกันมีอะไรก็ควรแบ่งปันกันใช้
- _____ เพื่อน ๆ จะไค้ชมว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่มีน้ำใจ
- _____ การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ
- _____ การมีน้ำใจโอบอ้อมอารี นานาซึ่งสันติในสังคม

16. ข้าพเจ้ามีหน้าที่รายงานความประพฤติของนักเรียนที่กระทำความผิด
 ข้าพเจ้าพบว่าเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งหนีโรงเรียนไปเล่นการพนัน
 และสูบบุหรี่ ข้าพเจ้าจะไม่รายงานให้ทางโรงเรียนทราบ เพราะ
 _____ ข้าพเจ้าจะไต่ถามเพื่อนสนิทต่อไป
 _____ เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ เขาก็ไม่บอก
 _____ ข้าพเจ้าไม่กลัวว่าจะถูกทางโรงเรียนลงโทษ
 _____ การให้อภัยและคัดค้านผู้กระทำความผิดย่อมเหมาะสมกว่า
 _____ การกระทำความผิดของข้าพเจ้าอาจทำให้เพื่อนเสียอนาคต
 _____ ตามกฎระเบียบกฎโรงเรียน จะไม่เป็นการยุติธรรม
 กับการทำผิดเพียงครั้งเดียว
17. ถ้าข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานนักเรียน และเป็นผู้อยู่ดูแลเก็บ
 รักษารายได้ของชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะใบทุจริต เพราะ
 _____ เป็นความรับผิดชอบของข้าพเจ้า
 _____ เป็นการเสียสละที่เป็นประโยชน์แก่ตนเอง
 _____ กลัวถูกจับได้และเพื่อน ๆ จะตำหนิข้าพเจ้า
 _____ รายได้เป็นของส่วนรวม ควรรักษาไว้เพื่อส่วนรวม
 _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะดูแลรักษาเงินที่ที่ได้รับแต่งตั้ง
 _____ ข้าพเจ้าต้องการให้เพื่อน ๆ เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนดีตามที่ทุกคน
 ต้องการ
18. ตามปกติเมื่อข้าพเจ้าจะข้ามถนนข้ามทางม้าลาย ข้าพเจ้าจะข้ามตรง
 ทางม้าลาย เพราะ
 _____ เป็นหน้าที่ของผู้ข้ามถนน
 _____ ต้องการเป็นตัวอย่างที่ดีแก่คนอื่น
 _____ ถ้าไม่ข้ามที่ทางม้าลายโอกาสที่จะถูกรถชนมีมากกว่า
 _____ ถ้าเกิดอุบัติเหตุ ข้าพเจ้าจะเป็นฝ่ายถูกและเรียกร้องค่าเสียหายได้

ถ้าไม่ขาดตรงทางมาเลย เป็นการ เห็นแก่ความสะดวกของคนฝ่ายเดียว
 ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของนามองความปลอดภัย และความ
 สงบสุขในสังคม

19. ถ้าหากเจ้านักหมายเื่อนใจ แต่บังเอิญมีกิจกรรมอะไรเป็นไป
 ตามที่นัดได้ และไปสาขารถแรงให้เพื่อนทราบล่วงหน้าได้ เมื่อเจอ
 กันหลังจากนั้น ข้าพเจ้าจะรีบขอโทษเพื่อนของข้าพเจ้าทันที เพราะ

กลัวเพื่อนจะคิดว่า
 ถ้าขอโทษแล้วเพื่อนจะหายโกรธ
 โกรธ ๆ เขาก็หาอย่างนี้กันทั้งนั้นถ้าผัดกัน
 การแสดงมรรยาทที่ดีเป็นสิ่งที่ดีควรตาเสนอ
 เป็นหน้าที่ของคนที่ผัดกันจะต้องกล่าวขอโทษ
 เราจะต้องมีความรับผิดชอบต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำลงไป

20. ชายคนหนึ่งต้องการโดยสารรถประจำทางไปเขียนแบที่กำลังป่วยหนัก
 รถประจำทางเหลือที่นั่งสุดท้ายและมีคนเขาแล้วมือตัวยาวมาก ถ้าเขา
 แล้วยังยืนอยู่ตัวยาวมาก ถ้าข้าพเจ้าเป็นชายคนนั้นก็จะเข้าแถวซื้อตั๋ว
ตามลำดับก่อนหลัง เพราะ

เป็นการรักษาความยุติธรรมที่ทุกคนต้องการ
 เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องรักษาระเบียบของสังคม
 ข้าพเจ้าบาที่หลังคนอื่น ๆ จึงควรรับผิดชอบต่อมารดานั้น
 คนอื่นคงบอใจที่เห็นข้าพเจ้าเป็นคนดี และปีนรถยาวก็
 ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่มีใครอยากได้ใครแรงกวเณเกี่ยวกับข้าพเจ้า
 กลัวการแย่งชิงซึ่งทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท ถ้ามีการแข่งกัน

21. ถ้าข้าพเจ้าเห็นนักเรียนคนหนึ่งกำลังขโมยของ ๆ โรงเรียน

ข้าพเจ้าจะไม่บอกครู เพราะ
 กลัวนักเรียนคนนั้นจะแค้น

_____ ถึงไม่บอกกรก็ไม่ต้องยกฎเกณฑ์อะไร
 _____ การบอกกรหาพี่ทางเสียมากกว่าทางใด
 _____ รักเรียนคนอื่น ๆ ก็คงเห็นว่าเขาเขาตาถูกแล้ว
 _____ การบอกให้กรลงโทษคนอื่น เป็นสิ่งที่น่าจะแย่เกินกว่าที่ข้ามเขาจะ
 _____ ทำได้

_____ เป็นการไม่เห็นแก่ตัวถ้าเขาเขาไม่บอกกร เพราะมีเหตุผลที่
 _____ เหมาะสมเพียงพอ

22. รอยนตร์ประจำทางกันหนึ่งมีอยู่โดยสารนั้น เต็มทุกที่นี้ๆ คนขับได้จ้อกรับ
 คนขวานนั้น คนขวามาป็นใจอ ๆ กับนี้ทั้งเขาเขา เขาเขาจะลละที่
ใดคนขวานนี้ เพราะ

_____ การลละที่คนอื่นนั้นได้รับกาชอบและกาชมเชยเสมอ
 _____ การลละที่คนอื่นนอกแกว่านี้ ไกร ๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น
 _____ การ เห็นอกเห็นใจกับความเสียสละ ก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคม
 _____ เขาเขาแข็งแรงกว่า จะต้องลละที่นี้ให้คนขวาคากระเบียบที่วางไว้
 _____ เขาเขาคิดว่ากรเสียสละให้คนที่อื่นนอกแกว่านี้ เพราะเขาเขา
 _____ แข็งแรงกว่า

_____ เขาเขาเกรงว่าคนอื่น ๆ ในรถจะหาว่าเขาเขาไม่ป็นมรรยาท
 _____ ถ้าไม่ลละที่คนขวานนี้

23. ในการสอบครั้งหนึ่งเขาเขาทำข้อสอบไม่ได้ เพื่อนคนหนึ่งให้เขาเขาดู
 กาตอบ เขาเขามีโอกาสลอกกาตอบของ เพื่อนคนนั้นโดยที่ไม่มีไกร เห็น
แต่เขาเขาไม่ลอกกาตอบของเพื่อน เพราะ

_____ เราต้องซื่อสัตย์ทุกเวลา
 _____ เขาเขาต้องการไกรความสามารถของตนเอง
 _____ การเอาเปรียบคนอื่น ไกร ๆ ทรายไม่ดี
 _____ เป็นการไปถูกตองและผิดระเบียบที่ป็นกฏกันในการสอบ

- _____ กลัวกรวาทใหม่ถ้ากรรไกรในกายแข็งกว่าขาพเจ้าของเพื่อน
 _____ ถ้ากรรไกรขาพเจ้าของเพื่อนเป็นการเสียที่ใดโดยไม่ถูกกา
 24. วิญญาณบริจากทรัพย์สินช่วยเหลือภยันนาหวนมาดีโรงเรียน ขาพเจ้ามีเงิน
 อยู่ 2 บาทสำหรับกาอาหารกลางวัน ถ้ากรรไกรจะมีเงินไม่พอกาอาหาร
 กลางวัน ขาพเจ้าจงไปรวมในการบริจากครั้งนี้ เพราะ

- _____ กลัวอดอาหารกลางวัน
 _____ เป็นการเสียสละที่ใดโดยไม่ถูกกา
 _____ การไม่บริจากไปผัดผ่อนระบะระเบียบอันใด
 _____ มุกกลไม่คงละอายใจถ้าไม่ไปบริจาก เพราะการทาบุดทาไคหลายวิธี
 _____ การไม่บริจาก เพราะมีเหตุผลที่ดีและเดชะสภกวา ไม่ทาให้กุศล
 และความสุขใจน้อยลง
 _____ ขาพเจ้าไม่กลัวเพื่อน ๆ จะว่า เพราะเพื่อน ๆ จานวนมากก็
 ไม่ไปบริจากเงินนี้ในครั้งนี้
 25. วันหนึ่งถูกพอสั่งให้ขาพเจ้ารีบกลับมาหลังจากเลิกเรียน แต่วันนั้นเป็น
เวรตากวาสะอาดของขาพเจ้า ขาพเจ้าจะทาเวรให้เสร็จก่อนกลับมา
 เพราะ

- _____ ทุกคนต้องรับผิดชอบหน้าดี
 _____ ถ้าไม่ทาเวรกรรไกรจะกลางโทบ
 _____ เป็นหน้าดีของขาพเจ้าที่คงทาเวรในวันนั้น
 _____ ถ้าทุกคนรับผิดชอบหน้าดี ผู้อื่นและตนเองก็ไม่ไ้รับความเดือดร้อน
 _____ การคาตามหน้าดีทุกครั้งที่เฝ้าเวร เพื่อนนักเรียนจะยอมรับว่าเป็นคนดี
 _____ วันรุ่งขึ้นกรรไกรจะสมเสมอ เมื่อถึงเวรตากวาสะอาดของขาพเจ้า
 ถ้าทาไคสะอาด

26. วันหนึ่งข้าพเจ้าเข้าห้องสมุด หยิบหนังสือที่จำเป็นอย่างมากในการทํารายงาน
 แต่ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะยืมหนังสือนั้น ข้าพเจ้าขอโอกาสที่จะขโมยหนังสือ
 นั้นออกมาทํายกรึ้งแต่ข้าพเจ้าไปนาหนังสือนั้นออกมา เพราะ

- _____ กั้ว ข้าพเจ้าหนีห้องสมุดไว้ได้และจะถูกลงโทษ
- _____ หนังสือเป็นของส่วนรวม กวรวรรวมมีกันรักมา
- _____ เป็นหน้าที่ของผู้อยู่ในห้องสมุดที่ต้องทําทามระเบียบ
- _____ เด็กที่มักไ้กราบารบเรย ข้าพเจ้าอยากไ้กรับการชมเชย
- _____ กะอาบิาของตนเอง เพราะหนังสือเป็นของส่วนรวมเื่อส่วนรวม
- _____ เป็นการไม่กั้ที่จะนาหนังสือออกมาโดยไม่ยืม คนส่วนมากเขาไม่ทากัน

27. ถ้าไ้กรูกจาวโจนกีโรงเรี้นข้าพเจ้านึก ๆ ถึงแบบูตีกลาวโจมคืเป็นผู้ใหญ่
 กวข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไ้ไ้ยงให้ไ้ไ้มาซังกวายเป็นจริง เพราะ

- _____ เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าไ้คองคอสเื่อความเป็นจริง
- _____ เพื่อนักเรียนคนอื่น ๆ ก็คาคังดืข้าพเจ้าทาดเอนกัน
- _____ ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนคองคอสเื่อโรงเรี้นของข้าพเจ้า
- _____ เป็นการกระทำที่ไ้กร ๆ จะรไ้ควาเป็นกนกกวาหา
- _____ ดาเพื่อน ๆ รุจะหาว่าข้าพเจ้ารืซลาคดาไปไ้ไ้เกยงเื่อโรงเรี้น
- _____ การคอสเื่อกวายจริง เป็นสิ่งไ้ควรกระทำเื่อสังกษากกว่า

เหตุยลิด ๆ

28. เื่อรรวมทองกนหนึ่งดาปากกาหาย แต่ข้าพเจ้าไปคอสนั้กับเพื่อนกนนั้น
 ษากนัก บจะปากกาของข้าพเจ้าก็หาย เชนกันดงแมว่าข้าพเจ้าไ้มีเงน
 รือปากกาคามิหะ กวข้าพเจ้าบปากกาของนักเรียนกนนั้น ข้าพเจ้า
จะมอบปากกาไ้กรเื่อจะไ้ไ้กันเื่อของคอสไป เพราะ

- _____ รุกกนคองบิ่ความซื่อสัตย์
- _____ ข้าพเจ้าจะไ้ไ้เอนสนัดเื่อกับอีกกนหนึ่ง
- _____ ไ้กร ๆ เเมกั้กคาคาเหมือนดืข้าพเจ้าทาดเอนกัน

- _____ ถ้าไปก่อน เพื่อนรู้เขาจะบอกครูและครูจะลงโทษข้าพเจ้า
 _____ ความซื่อสัตย์ไม่เอาของคนอื่นเป็นของกัน เป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ
 _____ เป็นกฎของทางโรงเรียนมีอยู่ว่าถ้าใครพบของของผู้อื่นต้องมอบให้ครู
 29. เพื่อนปีกร่างกายสมบูรณ์ประกอบมานั่งขอदान ข้าพเจ้าจะไม่ได้อะไรจากท่าน
กันนั้นเพราะ

- _____ การไม่ให้ทานไปทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
 _____ การให้ทานหรือไปให้ทานไปทำให้คนตกทุกข์ได้ยาก
 _____ การให้ทานแบบนี้เป็นการช่วยเหลือให้เขาช่วยตนเองแก้ปัญหา
 _____ ถ้าข้าพเจ้าให้ทานมาเขาจะมีเงินไปซื้ออาหารและจะทำให้
 ข้าพเจ้าอดอาหาร
 _____ ข้าพเจ้าก็เห็นว่าคนส่วนมากก็ไม่ให้ทานคนที่ปีกร่างกายสมบูรณ์
 ข้าพเจ้าจึงทาคาถาว่า
 _____ การช่วยเหลือคนขอทานข้าพเจ้ามีทางเสียมากกว่าทางได้และยาก
 ที่จะได้รับการตอบแทน

30. ข้าพเจ้าเห็นนักเรียนรวมชนรูปร่างใหญ่กว่าข้าพเจ้าและเป็นเด็กเกเร
 ซโมยซมของเพื่อนที่ข้าพเจ้ารัก ต่อมาเด็กเกเรนั้นถูกจับได้ เพื่อนของ
 ข้าพเจ้าขอรองให้ข้าพเจ้าเป็นพยาน ข้าพเจ้าจะเป็นพยานให้ เพราะ

- _____ ถ้าไม่เป็นพยานให้เพื่อนจะหาว่าข้าพเจ้าชั่วช้า
 _____ คนเกเรจะโดนตำหนิมากกว่าดี เป็นคนดีในภายหลัง
 _____ คนดีใคร่จะหาว่าเด็กเกเร ข้าพเจ้าต้องเป็นพยานให้
 _____ ข้าพเจ้าเห็นว่าเพื่อนที่ข้าพเจ้ารักเป็นพยานบอกกล่าวจริง
 _____ เพื่อน ๆ นักเรียนถ้าเป็นข้าพเจ้าก็คงกล้าเป็นพยานให้
 _____ เมื่อใดของกำนัลแล้ว ถึงกรรวข้าพเจ้าบ้างเพื่อนก็จะเป็นพยานให้

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพ

ลักษณะแบบสอบถาม ประกอบด้วยการแสดงลักษณะอาชีพเป็นกลุ่ม ๆ มีความหมายตรงกันข้าม ให้นักเรียนกา X ลงที่ตัวเลขตัวใดตัวหนึ่ง ที่อยู่ระหว่างกาแสดงลักษณะอาชีพแต่ละกลุ่ม เพื่ออธิบายลักษณะอาชีพที่กำลังพิจารณา

ตัวอย่างการตอบ สมมติว่านักเรียนกำลังพิจารณาการแสดงลักษณะอาชีพกลุ่มหนึ่งที่แสดงลักษณะอาชีพ รับราชการ เงิน

อาชีพ รับราชการ มีลักษณะดี

มีเกียรติ 1 2 1 0 -1 -2 -3 ไรเกียรติ

- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าการรับราชการมีเกียรติมากที่สุด
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าการรับราชการมีเกียรติมาก
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าการรับราชการมีเกียรติ
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกเป็นกลาง เฉย ๆ ไม่รู้สึกอะไร
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าอาชีพรับราชการไรเกียรติ
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าการรับราชการไรเกียรติมาก
- คำตอบ ~~X~~ แสดงว่านักเรียนรู้สึกว่าอาชีพรับราชการไรเกียรติมากที่สุด

กาตอบที่ดีที่สุดคือกาตอบที่ใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด

อาชีพ รับราชการ หมายถึง อาชีพที่ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล โดยสังกัด กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ จะมีรายได้ที่แน่นอนจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีของรัฐบาล ตัวอย่างอาชีพ เงิน ครูและศึกษานิเทศก์ แพทย์ สัตวแพทย์ เกษษกร ทหาร ตำรวจ นักนาฏศิลป์ อาเภอดูพิทักษ์ อัยการ เป็นต้น

25. กัมกับ	$\begin{bmatrix} -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \end{bmatrix}$	กว้างขวาง
26. กองยี่ภักภัก	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ยี่ภักภัก
27. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
28. เรรอน	$\begin{bmatrix} -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \end{bmatrix}$	เป็นหลักแหล่ง
29. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
30. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
31. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
32. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
33. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง

อาชีพ รับจ้าง หมายถึง อาชีพที่ทำงานในรัฐวิสาหกิจ โรงงาน
บริษัทเอกชน โดยมีรายได้จากสถานประกอบการนั้น ตัวอย่างอาชีพเช่น
พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักธุรกิจ พนักงานในบริษัท พนักงานธนาคาร
เลขานุการ แขนงเหี่ยว ภัณฑาคาร งานก่อสร้าง ข้าราชการทางสรรพสินค้า
งานช่าง งานไฟฟ้า ช่างเชื่อม ช่างยนต์ ช่างวิจิตร งานโรงงาน เป็นต้น

อาชีพ รับจ้าง เป็นอาชีพที่

1. ยี่ภักภัก	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ยี่ภักภัก
2. รายได้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	รายได้สูง
3. สูงสูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	คาถา
4. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \end{bmatrix}$	ยี่ภักภัก
5. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
6. ไขว้สูง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	ไขว้สูง
7. เป็นหลักแหล่ง	$\begin{bmatrix} 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \end{bmatrix}$	เรรอน
8. ยี่ภักภัก	$\begin{bmatrix} -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \end{bmatrix}$	ยี่ภักภัก

9 ขาสุนัข	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	น้ำเปื้อน
10 ใจความบริบูรณ์สูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความบริบูรณ์
11 นาสโน	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	โมนาสโน
12 ขาดความก้าวหน้า	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	บึกความก้าวหน้า
13 ใจความยุติธรรมสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความยุติธรรมสูง
14 ใจความรอบคอบสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความรอบคอบ
15 ใจความสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความสูง
16 ใจความรับผิดชอบสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความรับผิดชอบ
17 ใจเหตุผลสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจเหตุผล
18 ขาดความมั่นคง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	บึกความมั่นคง
19 งานสบาย	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	งานลำบาก
20 จาคะเบี่ยง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	มีระเบี่ยง
21 ใจความกล้าหาญสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความกล้าหาญสูง
22 ใจไหวพริบสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจไหวพริบสูง
23 ใจความยุติธรรมสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความยุติธรรม
24 บึกความพอใจ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	บึกทุกเกณฑ์
25 พันสมัย	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ถาสมัย
26 เกรงกลัว	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ถอนปรน
27 ใจความเข้มแข็งสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความเข้มแข็งสูง
28 บึกหลักเกณฑ์	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ขาดหลักเกณฑ์
29 ขี้นาครฐาน	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ขาดมาตรฐาน
30 เกลี่ยก	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ชอบ
31 มีประโยชน์	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	มีโทษ
32 ใจความเสียสละสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความเสียสละ
33 ไข่น้ำเชื่อดื้อ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	น้ำเชื่อดื้อ

-3 -2 -1 0 1 2 3 ๗๕๐๑๓

-3 | -2 | -1 | 0 | 1 | 2 | 3 0 0 0 0 0 0 0

อาชีพ งานอิสระ หมายถึง อาชีพที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หรือเป็น
 หุ้นส่วนในธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งก็การประกอบอาชีพที่มีรายได้
 ควบคุมตนเอง ไม่ขึ้นนายจ้างหรือใ้ปอยู่ในฐานะลูกจ้าง ตัวอย่างอาชีพเช่น
การขายส่วนตัว ขายอาหาร ขายเครื่องคม ขายผักผลไม้ ขายผลไม้ขาย
 วาควา ขาย ขายอะไหล่รถยนต์ ประกอบธุรกิจส่วนตัวอื่น ๆ
เกษตรกรรม ปลูกพืชสวน ไร่ไร้ ปลูกผลไม้แบบ เคียงปลูกสัตว์ ทางการประมง
อาชีพอิสระอื่น ๆ หนานกวาง นักดนตรี หารานเสริมสวย ภาเฟอร์นิเจอร์

✓ อาชีพ งานอิสระ เป็นอาชีพได้

1	ปีโทษ	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	มีประโยชน์
2	ใจความเสียสละสูง	$3 \mid 2 \mid 1 \mid 0 \mid -1 \mid -2 \mid -3$	ใจความเสียสละต่ำ
3	ปีความปลอตกัย	$3 \mid 2 \mid 1 \mid 0 \mid -1 \mid -2 \mid -3$	มีอันตราย
4	ใจความรอบคอบสูง	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ใจความรอบคอบสูง
5	ใจความกล้าหาญสูง	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ใจความกล้าหาญสูง
6	เกียวก	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ชอบ
7	ใจไหวรับสูง	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ใจไหวรับสูง
8	ใจกว้างข้อสัตย์	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ใจไหวรับสูง
9	ใจความยุติธรรมสูง	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ใจความยุติธรรมสูง
10	ขาดความก้าวหน้า	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ปีความก้าวหน้า
11	มีระเบียบ	$3 \mid 2 \mid 1 \mid 0 \mid -1 \mid -2 \mid -3$	ขาดระเบียบ
12	ยึดความพอใจ	$-3 \mid -2 \mid -1 \mid 0 \mid 1 \mid 2 \mid 3$	ยึดกฎเกณฑ์

13. รายไก่อสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	รายไก่อต่ำ
14. ใจความเล็กเดี่ยวสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความเล็กเดี่ยวต่ำ
15. ไบนารี	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	นาฬิกา
16. ใจความสากล	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	จากใจความสากล
17. วิถีชีวิต	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	วิถีชีวิต
18. ยานยนต์	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	นาฬิกา
19. ยานยนต์	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ยานยนต์
20. ใจความสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความสูง
21. ใจความรับผิดชอบ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความรับผิดชอบ
22. ใจความสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความสูง
23. สูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ตาชั่ง
24. ขาคอศีรษะ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ศีรษะ
25. นาฬิกาประกอบอาชีพ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	นาฬิกาประกอบอาชีพ
26. กราฟว่าง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	กับแกว
27. ใจความเข้มแข็งสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความเข้มแข็ง
28. ใจความสูง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจความสูง
29. เป็นหลักแห่ง	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	เรือน
30. ใจความขยับ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความขยับ
31. มีหลักเกณฑ์	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	จากหลักเกณฑ์
32. ใจความรับเริ่ม	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	ใจความรับเริ่ม
33. สะอาด	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	สกปรก
34. งานความ	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline -3 & -2 & -1 & 0 & 1 & 2 & 3 \\ \hline \end{array}$	งานสบาย
35. ใจเล็ดเล็กน้อย	$\begin{array}{ c c c c c c c c } \hline 3 & 2 & 1 & 0 & -1 & -2 & -3 \\ \hline \end{array}$	ใจเล็ดเล็กน้อย

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจแยก (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
รายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ (r) ของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ

ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r
1	3.31	.2341	13	4.80	.7746	25	6.86	.8596
2	5.92	.2365	14	4.36	.2399	26	3.07	.3970
3	7.75	.6693	15	8.40	.5958	27	2.92	.7330
4	5.11	.3214	16	9.70	.7836	28	5.65	.3015
5	3.92	.4524	17	4.30	.4664	29	5.54	.6048
6	4.60	.2361	18	7.63	.7074	30	4.50	.2579
7	3.84	.6047	19	5.78	.6484	31	6.20	.6445
8	5.88	.5634	20	6.85	.6911	32	6.27	.4529
9	4.29	.4051	21	7.22	.2685	33	4.18	.2520
10	10.30	.7136	22	10.94	.4864			
11	3.86	.4800	23	2.95	.3346			
12	4.47	.2348	24	4.05	.4087			

ความเชื่อมั่นแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีพรับราชการ

$$\begin{aligned}
 \alpha &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{33}{32} \left[1 - \frac{138.29}{1702.46} \right] \\
 &= .9475
 \end{aligned}$$

ตาราง 16 แสดงค่าอนาโลยี (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อ
กับคะแนนทั้งหมด (r) ของแบบสอบถามที่แก้คดีอาชญากรรม

ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r
1	4.17	.1128	13	6.69	.2752	25	6.86	.3226
2	6.75	.3152	14	11.74	.4465	26	5.84	.2604
3	11.25	.3764	15	6.66	.7665	27	5.45	.2975
4	2.97	.2341	16	6.95	.2607	28	9.96	.2418
5	11.35	.2502	17	6.45	.2512	29	8.84	.6694
6	3.34	.8730	18	7.68	.4231	30	4.84	.3384
7	3.84	.3833	19	4.55	.3221	31	5.90	.2465
8	2.55	.5510	20	8.51	.4004	32	3.42	.2154
9	6.71	.4431	21	5.29	.3838	33	7.28	.2327
10	5.65	.4453	22	5.26	.3502	34	3.20	.3221
11	8.90	.4913	23	6.81	.3167	35	4.60	.2215
12	6.36	.408	24	5.36	.2755			

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่แก้คดีอาชญากรรม

$$\begin{aligned}
 \alpha &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{35}{34} \left[1 - \frac{146.94}{1281.34} \right] \\
 &= .9114
 \end{aligned}$$

ตาราง 17 แสดง ค่าอำนาจแจก (t) และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
รายข้อกับคะแนน ทั้งหมด (r) ของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีวศึกษา

ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r	ข้อที่	t	r
1	8.20	.6487	13	5.37	.6337	25	9.26	.8681
2	3.64	.4850	14	5.36	.6174	26	4.97	.2347
3	3.74	.5503	15	7.76	.7363	27	4.48	.5698
4	7.13	.7307	16	9.37	.7701	28	4.85	.6335
5	6.67	.6434	17	5.92	.6747	29	6.15	.2962
6	10.29	.8383	18	4.87	.5845	30	2.89	.8313
7	7.14	.7898	19	4.34	.7547	31	5.52	.2416
8	8.03	.7505	20	8.06	.7781	32	5.48	.5082
9	5.44	.5918	21	7.22	.8010	33	6.68	.6716
10	13.21	.7166	22	4.50	.5527	34	3.73	.3482
11	4.78	.6637	23	6.79	.7078	35	3.58	.4032
12	3.27	.4064	24	2.38	.2253			

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติต่ออาชีวศึกษา

$$\begin{aligned}
 \alpha &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_1^2}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{35}{34} \left[1 - \frac{111.21}{2423.04} \right] \\
 &= .9621
 \end{aligned}$$